

Lukáš Jansa, Petr Otevřel, Jiří Čermák, Petr Mališ,
Petr Hostaš, Michal Matějka, Ján Matejka

Internetové právo

Praktický průvodce

Domény, hosting
a internetové stránky

Uzavírání smluv
a obchodování
na Internetu

Vyhledávače, reklama,
spam a sociální sítě

Ochrana autorských děl
na Internetu

Internetová kriminalita
a kybernetická bezpečnost

computer
press

Internetové právo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.computerpress.cz
www.albatrosmedia.cz

**Lukáš Jansa, Petr Otevřel, Jiří Čermák, Petr Mališ,
Petr Hostaš, Michal Matějka, Ján Matejka**
Internetové právo – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

**Lukáš Jansa, Petr Otevřel, Jiří Čermák, Petr Mališ,
Petr Hostaš, Michal Matějka, Ján Matejka**

Internetové právo

**Computer Press
Brno
2016**

Obsah

O autorech	15
Poděkování	17
Řekli o knize	18
Předmluva	19
KAPITOLA 1	
Úvod do problematiky internetového práva	21
Právo informačních technologií	21
Internetové právo	22
Softwarové právo	22
Právní předpisy internetového práva	23
Právní předpisy ČR a ostatní závazná pravidla	23
Právní předpisy EU	24
Shrnutí kapitoly	25
KAPITOLA 2	
Domény a doménová jména	27
Klasifikace a využití domén	27
Pojmy doména a doménové jméno	27
Základní podmínky registrace domén	31
Správa doménového systému	33
Vznik sítě Internet	34
IP adresy	34
Správci domén nejvyšší úrovně	35
Registr doménových jmen	36
Technické zajištění správy domény	37
Doména CZ	37
Jak funguje DNS?	37
Právní povaha domén	38
Vznik doménového jména	38
Zánik doménového jména	39
Převod doménového jména	40
Zástava doménového jména	40
Exekuce doménového jména	40
Kolize domén s právy třetích osob	41
Kolize doménových jmen navzájem	43
Ochranné známky	43

Název právnické osoby	45
Ochrana názvu veřejnoprávních korporací	46
Přednost doménového jména před ochrannou známkou nebo názvem právnické osoby	47
Jména fyzických osob	48
Kolize z důvodu nekalé soutěže	49
Vícečetné kolize	52
Dobrá a zlá víra	53
Odpovědnost za porušení práv třetích osob	53
Doménové spory	54
Doménové spory řešené obecnými soudy	54
Prostředky nápravy v řízení před obecnými soudy	57
Mimosoudní (alternativní) řešení doménových sporů	60
Sudiště nabízející alternativní řešení sporů	67
Předběžná opatření v doménových sporech	68
Výkon rozhodnutí ve věcech doménových sporů	71
Shrnutí kapitoly	72
KAPITOLA 3	
Internetové stránky, jejich obsah, zhotovení a hosting	73
Internetové stránky	73
Ochrana internetových stránek	74
Preventivní ochrana internetových stránek	76
Následná ochrana internetových stránek	79
Jednotlivé způsoby ochrany internetových stránek	80
Obsah internetových stránek	84
Texty jako součást internetových stránek	84
Fotografie jako součást internetových stránek	85
Katalogové fotografie výrobců a užití jejich ochranných známek	88
Fotobanky jako zdroj fotografií	91
Grafická díla jako součást internetových stránek	92
Videa jako součást internetových stránek	92
Nároky z porušení práv provozovatele internetových stránek	92
Aktivní legitimace – oprávněný (žalobce)	93
Pasivní legitimace – povinný (žalovaný)	94
Rozhodné právo a příslušnost soudu	94
Nároky z porušení práv k internetovým stránkám	96
Soudní řízení	98
Správněprávní odpovědnost	99
Trestněprávní odpovědnost	99
Typy smluv související s internetovými stránkami	100
Smlouva o registraci domény a jejím obnovování	101

Smlouva o vytvoření internetových stránek	102
Základní obsahové náležitosti smlouvy o vytvoření internetových stránek	104
Ostatní obsahové náležitosti smlouvy o vytvoření internetových stránek	108
Licence a licenční smlouva k autorsky chráněným prvkům	110
Pojem licence	110
Výhradní a nevýhradní licence	111
Omezení rozsahu licence	113
Licenční smlouva k autorským dílům užitým na internetových stránkách	113
Základní obsahové náležitosti licenční smlouvy	114
Ostatní obsahové náležitosti licenční smlouvy	115
Zánik licence a licenční smlouvy	116
Licenční smlouva k redakčnímu systému	116
Smlouva o servisu a údržbě redakčního systému	117
Incidenty a vady	117
Servis, údržba a customizace	118
Obsahové náležitosti servisní smlouvy	120
Forma servisní činnosti	120
Kategorizace vad/incidentů	120
Reakční doba a doba odstranění vady	123
Odstranění vady – vyřešení incidentu	124
Odpovědnost za škodu a sankce	125
Doba trvání smlouvy a způsoby jejího ukončení	126
Odstoupení od smlouvy	126
Výpověď smlouvy	127
Vypořádání při ukončení servisní smlouvy	128
Smlouva o správě internetových stránek	129
Smluvní úprava webhostingu a telekomunikačních služeb	130
Bezpečnost webových stránek	133
Smlouva o poskytování webhostingových služeb	134
Smlouva o poskytování telekomunikačních služeb	136
Shrnutí kapitoly	138

KAPITOLA 4

Odpovědnost za vlastní obsah zpřístupněný prostřednictvím internetu	139
Jaký je rozdíl mezi vlastním a cizím obsahem	139
Původní obsah	141
Převzatý obsah	141
Embedded link a převzetí cizího obsahu	143
Příklady nepřijetí a přijetí cizího obsahu za vlastní	144
Povaha odpovědnosti za vlastní obsah	145
Trestněprávní odpovědnost	146

Správněprávní odpovědnost	146
Soukromoprávní odpovědnost	147
Rozsah odpovědnosti za vlastní obsah a nároky z ní vyplývající	147
Nárok na náhradu škody	148
Nárok na vydání bezdůvodného obohacení	149
Vyčíslení škody a bezdůvodného obohacení	150
Poskytnutí přiměřeného zadostiučinění	151
Opatření k nápravě	151
Právo na informace	152
Shrnutí kapitoly	152
KAPITOLA 5	
Odpovědnost za cizí obsah zpřístupněný prostřednictvím Internetu	153
Osoby odpovědné za cizí obsah	153
Povaha odpovědnosti za cizí obsah	154
Odpovědnost trestněprávní a správní	154
Odpovědnost soukromoprávní	155
Omezení odpovědnosti za cizí obsah	157
Osoby, na které se omezení odpovědnosti za cizí obsah vztahuje	157
Rozsah omezení odpovědnosti za cizí obsah	158
Rozpor mezi ZNSIS a Směrnicí o elektronickém obchodu	159
Vyloučení povinnosti zkoumat nebo kontrolovat cizí obsah	161
Odpovědnost poskytovatelů prostoru za jimi ukládaný cizí obsah (hosting)	162
Vymezení služby spočívající v ukládání cizího obsahu	162
Podmínky vzniku neodpovědnosti za cizí obsah („vplutí do bezpečného přístavu“)	163
Podmínky zachování neodpovědnosti za cizí obsah („udržení se v bezpečném přístavu“)	166
Zánik podmínky nevědomosti - oznámení o protiprávnosti obsahu	166
Odstranění či znepřístupnění obsahu	167
Pravidlo následné prevence	168
Významná soudní rozhodnutí - odpovědnost poskytovatelů prostoru za jimi ukládaný cizí obsah	169
Odpovědnost poskytovatelů přístupu za přenášený cizí obsah (prostý přenos - mere conduit)	174
Co je a co není prostým přenosem	175
Hranice odpovědnosti	176
Další podmínky odpovědnosti	176
Vybraná rozhodnutí k odpovědnosti za přenos cizího obsahu (mere conduit)	177
Odpovědnost za cizí obsah ukládaný do vyrovnávací paměti („caching“)	182
Co se rozumí cachingem	182
Hranice odpovědnosti poskytovatele	183
Rozhodnutí vztahující se ke službě „caching“	184

Odpovědnost spojená s poskytováním a využíváním odkazu na cizí obsah	185
Nepřímá odpovědnost za poskytování prostého odkazu na cizí obsah	185
Nepřímá odpovědnost za cizí obsah v případě využívání tzv. embedded linku	186
Soudní rozhodnutí zabývající se odpovědností za poskytování odkazu	186
Přehled odpovědností za cizí obsah	187
Shrnutí kapitoly	188

KAPITOLA 6

Uzavírání smluv, obchodování na internetu, e-commerce, aukční portály 189

Uzavírání smluv prostředky komunikace na dálku	189
Obecně k uzavírání smluv	189
Sjednávání smluv, nabídka a její přijetí	190
Rozdíl mezi uzavíráním smluv prostřednictvím e-mailu a webových stránek	191
Vážnost projevu vůle v prostředí internetu	192
Obecně k obchodním podmínkám	193
Připojení obchodních podmínek k nabídce	194
Odkaz na obchodní podmínky, seznámení se s nimi	194
Neúčinnost obsahu obchodních podmínek	196
Konflikt obchodních podmínek	197
Jednostranné změny obchodních podmínek	198
Spotřebitelské a adhezní smlouvy	200
Definice spotřebitele	201
Slabší strana a spotřebitel	204
Adhezní (formulářové) smlouvy	205
Ochrana slabší strany	206
Uzavření spotřebitelské smlouvy	208
Informační povinnost vůči spotřebiteli	208
Následky neposkytnutí informací spotřebiteli	212
Nepřípustná ujednání v obchodních podmínkách	213
Práva a povinnosti z uzavřené spotřebitelské kupní smlouvy	214
Práva a povinnosti z uzavřené spotřebitelské smlouvy o poskytování služeb	220
Elektronické aukce	221
Obecně	221
Dražba v elektronické podobě	222
Aukce provozovaná zájemcem o uzavření smlouvy	223
Aukce prováděná prostřednictvím nezávislého aukčního portálu	223
Vznik kupní smlouvy na aukčním portále nezávislého provozovatele	224
Odpovědnost provozovatele aukčního portálu	226
Odpovědnost účastníků e-aukce	228
Platební styk, platební transakce v rámci e-commerce	231
Off-line platební metody	232
On-line platební metody	232

Platební služby	235
Opatření proti praní špinavých peněz	236
Shrnutí kapitoly	237

KAPITOLA 7

Internetová reklama a spam 239**Internetová reklama a její právní regulace 239**

Definice reklamy dle vnitrostátních předpisů a předpisů EU	239
Právní předpisy upravující internetovou reklamu	240

Formy internetové reklamy 248

Banner (proužková reklama)	249
Kontextová reklama, reklama na vyhledávačích, sociálních sítích a PPC reklama	249
Diskuzní skupiny	250
Katalogové zápisy	250
Spotřebitelské loterie a marketingové soutěže	250

Problematika cookies v rámci internetové reklamy 254**Protiprávní formy internetové reklamy 255**

Metatagy jako součást zdrojových kódů internetových stránek	255
Klíčová slova v inzerci vyhledávačů	257
Mousetrapping a Pop up reklama	258
Reklama v internetových diskuzích a na sociálních sítích	258
Reklamní trójské koně	259

Spam – nevyžádané obchodní sdělení 259

Pojem spam a hlavní důvody jeho šíření	259
Definice spamu dle předpisů EU a vnitrostátních předpisů	261
Právní podmínky šíření spamu v ČR, legální postup	266
Další právní předpisy upravující problematiku spamu	271
Správné postihování spamu v ČR	273
Přehled soukromoprávních prostředků ochrany proti spamu	277
Obrana proti spamu prostřednictvím institutu nekalé soutěže	278
Obrana proti spamu prostřednictvím institutu ochrany osobnosti	281
Obrana proti spamu prostřednictvím závazkového deliktního práva	282
Prokazování původce (šířitele) spamu	283
Technologické a komunitní formy ochrany proti spamu	288

Shrnutí kapitoly 291

KAPITOLA 8

Internetové vyhledávače 293**Krátce k vývoji vyhledávačů směrem k jejich dnešní podobě 294****Aktuální problémy vyhledávačů 295**

Ochrana duševního a průmyslového vlastnictví v rámci služeb poskytovaných vyhledávači	295
Rozhodnutí Google France (Google v. Louis Vuitton a další)	297
Závěrem k používání klíčových slov ve vyhledávačích	304
Metavyhledávače a ochrana databází	305
Ochrana osobních údajů v rámci vyhledávačů a právo „být zapomenut“	307
Ochrana hospodářské soutěže a dominantní postavení Google	313
Odpovědnost vyhledávačů za vyhledávání a poskytování odkazů na protiprávní obsah	316
Shrnutí kapitoly	317

KAPITOLA 9

Problematika zpřístupňování (sdílení) a stahování autorských děl	319
Autorské dílo na Internetu a jeho ochrana	319
Autorskoprávní ochrana obsahu	320
Omezení dispozic chráněným obsahem	323
Výjimky ze zákonné ochrany	325
Zpřístupňování díla prostřednictvím internetu	327
Rozmnožování díla	328
Sdílení díla veřejnosti	329
Některé zvláštní případy zpřístupňování obsahu	331
Zpřístupňování prostřednictvím zvláštních služeb (YouTube) a serverů (Megaupload, Ulož.to) určených ke sdílení obsahu	331
Sdílení v rámci peer to peer sítí	333
Odpovědnost provozovatelů a uživatelů peer to peer sítí	338
Streaming, video na požádání (video on demand) a webcasting	339
Webcasting jako televizní a rozhlasové vysílání	340
Webcasting jako kabelová televize	341
Další přenos rozhlasového nebo televizního vysílání formou webcastingu (retransmise)	342
Veřejnoprávní regulace streamingu	342
Poskytování a využívání odkazu (hyperlink, embedded linking)	343
Prostý (klikatelný) odkaz	344
Embedded link	345
Legální vs. nelegální obsah	345
Stahování díla z internetu	347
Rozmnožování díla	347
Přechodné či technické kopie obsahu	348
Stahování pro osobní účely, volné užití	349
Shrnutí kapitoly	350

KAPITOLA 10

Vybrané právní aspekty sociálních sítí	351
Obecně k sociálním sítím	351
Sociální sítě jako nový fenomén	351
Založení účtu uživatelem	352
Uzavření smlouvy s provozovatelem sociálních sítí	352
Rozhodné právo pro smlouvu s provozovatelem sociálních sítí	353
Rozhodný soud pro spory ze smlouvy s provozovatelem sociální sítě	354
Volba uživatelského jména	355
Zpřístupňování povinných informací o podnikateli v prostředí sociálních sítí	356
Zpřístupňování obsahu a autorská práva	356
Zpřístupňování vlastního obsahu	356
Osobnostní práva na sociálních sítích	357
Práva provozovatelů sociálních sítí k obsahu uživatele	360
Vkládání cizího obsahu	361
Reklama prostřednictvím sociálních sítí	361
Obecně	361
Formy reklamy	362
Spam a sociální sítě	362
Regulace reklamy a sociální sítě	363
Reklama a nekalá soutěž	364
Skrytá reklama na sociálních sítích	364
Pracovněprávní vztahy a sociální sítě	366
Obecně	366
Stručně k relevantní právní úpravě zákoníku práce	366
Chování zaměstnance na sociálních sítích a pracovněprávní dopady	367
Vnitřní předpisy zaměstnavatele – Corporate Social Media Governance	370
Soukromí a osobní údaje na sociálních sítích	372
Obecný úvod k soukromí na sociálních sítích	373
Stručně k právní úpravě osobní údajů	374
Možné porušení právní úpravy na ochranu osobních údajů ze strany provozovatele – případ Max Schrems	376
Dopady případu Max Schrems vs. Data Protection Commissioner na Safe Harbor	379
Porušení právní úpravy na ochranu osobních údajů ze strany uživatele	380
Shrnutí kapitoly	382

KAPITOLA 11

Internetová kriminalita a kybernetická bezpečnost	383
Internetová kriminalita pojem a geneze	383
Co je to internetová kriminalita?	384
Internetová kriminalita – jak a proč vznikla?	386

Druhy internetové kriminality	387
Trestná činnost proti počítači	390
Obecná majetková kriminalita	390
Průmyslová špionáž	390
Hacking (pronikání do systémů)	391
Carding (zneužívání platebních karet na internetu)	393
Skimming (útoky na bankomaty či platební terminály)	395
Phishing (podvodné vylákávání informací)	395
Pharming (podvodné přesměrování DNS)	396
Sniffing (neoprávněné monitorování elektronické komunikace)	397
Malware (tvorba a šíření škodlivého software)	397
DoS a DDos útoky	398
Trestná činnost s využitím počítače	399
Moderní počítačové pirátství a warez	399
Podvody a zpronevěry	402
Padělání a penězokazectví	403
Útoky na čest a pověst, elektronická msta, pomluvy	403
Šíření pornografie	404
Extremismus na Internetu	406
Spamming (zasílání nevyžádaných e-mailových zpráv)	407
Phreaking (zneužívání telekomunikačních služeb)	407
Cybersquatting (domain grabbing, doménové pirátství)	408
Counterfeiting	408
Cybergrooming	409
Cyberstalking	409
Hoaxes, Urban Legends, poplašné zprávy všeho druhu	410
Boj proti internetové kriminalitě	411
Prevence v oblasti internetové kriminality	411
Represe v oblasti internetové kriminality	412
Odhlování a dokazování internetových trestných činů	414
Kybernetická bezpečnost	416
Shrnutí kapitoly	418
Závěrem	419
Použitá a doporučená odborná literatura	421
Použitá odborná literatura	421
Dále doporučená literatura	422
Články v odborných časopisech a sbornících	422
Rejstřík	423

„Právo, a stejně tak jeho výklad, má sloužit praxi, nikoliv naopak.“

Na knize INTERNETOVÉ PRÁVO se podíleli advokáti následujících advokátních kanceláří:

JANSA, MOKRÝ, OTEVŘEL & PARTNEŘI
advokátní kancelář
WWW.LAWYER.CZ

JUDr. Lukáš Jansa

jansa@lawyer.cz

Mgr. Petr Otevřel

otevrel@lawyer.cz

Mgr. et Mgr. Petr Mališ

malis@lawyer.cz

JUDr. Jiří Čermák

Jiri.Cermak@bakermckenzie.com

JUDr. Ing. Michal Matějka

Michal.Matejka@bakermckenzie.com

čížek / hostaš
advokátní kancelář

JUDr. Petr Hostaš

hostas@akch.cz

JUDr. Ján Matejka, PhD.

matejka@itpravo.cz

O autorech

JUDr. Lukáš Jansa je advokátem advokátní kanceláře Jansa, Mokrý, Otevřel & partneři a předním odborníkem práva informačních technologií. Publikoval celou řadu odborných textů na téma softwarové a internetové právo v časopisu IT Systems nebo na stránkách www.pravoit.cz. Přednáší na odborných konferencích a seminářích právní problematiku softwaru a internetu. Je spoluautorem odborné publikace „Softwarové právo“. Autor kapitoly 1, 3 a spoluautor kapitoly 7; korektura kapitol 2, 9

a 11 a závěrečná korektura textu knihy. Vedoucí autorského kolektivu.

Mgr. Petr Otevřel je advokátem advokátní kanceláře Jansa, Mokrý, Otevřel & partneři a je předním odborníkem v oblasti práva informačních technologií. Je autorem několika desítek článků na téma softwarové právo v odborných časopisech a na specializovaných internetových portálech. Prezentuje zejména problematiku smluv v IT na konferencích a seminářích. Je spoluautorem odborné publikace „Softwarové právo“. Autor kapitoly 10 a spoluautor kapitoly 6; korektura kapitoly 3 a závěrečná korektura textu knihy.

JUDr. Jiří Čermák je advokátem a partnerem advokátní kanceláře Baker & McKenzie se zaměřením na právo informačních technologií, právo duševního vlastnictví a řešení sporů. Je předním specialistou v oboru internetového práva u nás. Pravidelně přednáší k různým tématům týkajícím se práva informačních technologií, externě působí na právnické fakultě v Praze a na EPO v Mnichově. Zakladatel portálu itpravo.cz. Publikoval desítky odborných textů z oblasti internetového práva a je autorem publikace „Internet a autorské právo“ a spoluautorem publikace „International

Encyclopaedia of Laws for Cyber Law – Czech Republic“. Autor kapitoly 4 a 9 a spoluautor kapitoly 5; korektura kapitoly 8.

Mgr. et Mgr. Petr Mališ je advokátem advokátní kanceláře Jansa, Mokrý, Otevřel & partneři, ve které se specializuje na internetové právo. V této oblasti publikoval na stránkách pravoit.cz celou řadu odborných článků. Přednáší na odborných konferencích témata z oblasti internetového práva. Autor kapitoly 8 a spoluautor kapitoly 5 a 6; korektura kapitoly 2, 4 a 10.

JUDr. Petr Hostaš je advokátem advokátní kanceláře ČÍŽEK HOSTAŠ a předním odborníkem v oblasti doménových jmen a práv s nimi spojených. Rozhoduje spory o doménová jména CZ a EU a přednáší o této problematice na odborných konferencích a seminářích. Autor kapitoly 2.

JUDr. Ing. Michal Matějka je advokátem advokátní kanceláře Baker & McKenzie a specialistou na právo duševního a průmyslového vlastnictví, právo informačních technologií a mezinárodní obchodní právo; v těchto oborech se rovněž věnuje publikační činnosti. O problematice internetové a počítačové kriminality přednáší na odborných konferencích a je autorem publikace „Počítačová kriminalita“. Na témata duševní a průmyslové vlastnictví, nekalá soutěž a počítačová kriminalita přednáší rovněž na Fakultě informačních technologií ČVUT. Autor kapitoly 11.

JUDr. Ján Matejka PhD. je advokátem a ředitelem Ústavu státu a práva Akademie věd ČR. Jako odborník na internetové právo a softwarové právo působí v akademické sféře a je publikačně činný jak v odborných časopisech, tak v rámci portálu itpravo.cz. Je autorem odborné publikace „Internet jako objekt práva“. Spoluautor kapitoly 7.

Poděkování

V této souvislosti děkujeme všem klientům a kolegům, kteří se pohybují ve světě Internetu a díky nimž jsme získali cenné zkušenosti, bez nichž by tato kniha vůbec nevznikla. Stejně tak patří dík trpělivosti blízkých za čas věnovaný spoluautorům k sepsání této knihy.

Řekli o knize

„Knihu ‘Internetové právo’ mohu s klidným svědomím označit za povinnou četbu nejen pro internetové podnikatele. Knihu doporučuji mít při ruce také všem majitelům e-shopů, provozovatelům informačních portálů, bloggerům či administrátorům webových stránek. Ať už internet využíváte pro osobní nebo komerční účely, kniha ‘Internetové právo’ bude neocenitelným průvodcem a rádcem. Vedle definice základních pojmů v knize najdete také řadu užitečných příkladů z praxe.”

Václav Liška, CEO segment online cenových srovnávačů pro střední Evropu, Naspers

„Vydání nové publikace Internetové právo jsem uvítala jako velmi užitečný počín v oblasti, ve které stále chybí dostatek kvalitní a aktuální odborné literatury. Rozhodně by měla zajímat jak soukromé osoby, které prostřednictvím internetu činí běžně právní úkony, aniž si vždy uvědomují jejich právní dopad, tak právníky či manažery IT firem, kteří využívají internet ke svému podnikání a potřebují správně smluvně ošetřit jeho využívání. Kniha odbornou a přitom přehlednou a čtivou formou seznamuje čtenáře s důležitými fakty, novými informacemi, právními výklady i užitečnými návody, díky kterým každý její čtenář může získat znalost, která mu pomůže se lépe a mnohem bezpečněji orientovat v poměrně složité a dosud tak málo právně zpracované oblasti, jakou je internetové právo.“

Mgr. Eva Freiburgová, právník ČSOB

„Kniha Internetové právo je povinné čtení pro každého, kdo podniká v oblasti internetu. Velmi stručným a hlavně jasným způsobem sumarizuje právní rámec podnikání na internetu a pomáhá se v této složité problematice zorientovat. Vřele doporučuji k přečtení.”

Tomáš Braverman, CEO Heureka.cz

“Velmi pekný počín. Komplexná publikácia, ktorá prakticky popisuje zásadné témy internetového práva.”

Gabriel Kalapoš, CEO PayU Czech Republic s.r.o. - PayU.cz

Předmluva

Internet dnes představuje neodmyslitelnou součást našeho života a v podstatě lze říci, že náš čas se už rozlišuje na on-line a off-line. A i ve stavu off-line jsme neustále obkloповáni technologiemi závislými na internetu, které naše životy ovlivňují v rámci každodenního života. Z dnešního úhlu pohledu lze uzavřít, že historie začíná být psána Internetem na Internetu.

Jsem velice rád, že se podařilo dát dohromady tým předních odborníků, kteří se pohybují téměř každý den v právním světě internetu. Naším cílem bylo, abychom právní internetovou problematiku pojali a vysvětlili čtenářům srozumitelně k praktickému užítku. Záměrně jsme se vyhnuli některým oblastem internetového práva, jako je e-government či elektronický podpis, které by vydaly na samostatnou knihu, a rádi odkážeme v doporučené literatuře na publikace dalších autorů. Jsem si vědom složitostí, které s sebou nese sepsání jakéhokoliv prvního vydání, navíc v širším autorském kolektivu, jehož členové jsou extrémně časově vytíženi, proto věřím, že druhé vydání nenechá na sebe čekat řadu let a jakákoliv chybějící témata doplní a nedostatky odstraní.

Na úvod této knihy bych rád citoval z rozhovoru s polsko-britským předním sociologem Zygmunt Baumanem: „*Žijeme ve dvojitěm světě. On-line a off-line, tedy na síti a v reálném světě. On-line je vše velmi jednoduché, stačí pár kliků a je to hotovo, a když se chcete vrátit, můžete se vrátit. Na Internetu si snadno uděláte přátele a snadno se jich zbavíte... Ale když trávíte devět hodin před obrazovkou, ztrácíte schopnosti potřebné k životu v reálném světě, off-line... V reálném světě nejste pánem nad situací, jako je tomu při používání počítače. Nemůžete vymazat či zavřít, co se vám nelíbí. Na Internetu si vytváříme ‚bublinu pohodlí‘. Čtete to, co upevňuje náš pohled na svět, a vyhýbáme se informacím, které by nás nutily přehodnotit své názory. Na Internetu se – pokud chcete – můžete zcela vyhnout informacím, se kterými nesouhlasíte, a vyhledávat jen to, co vyhovuje vašemu pohledu na svět. Je vám něco nepohodlné? Klik – a je to pryč. Zkuste takhle řešit problémy v reálném světě – nejde to... Informační technologie povzbuzují lidi k tomu, aby z reálného světa utíkali do pohodlného světa, který si sami formují podle obrazu svého.*“¹ Z vlastní právní zkušenosti však víme, že i na Internetu celá řada jednání může mít pozitivní i negativní dopady do reálného života. Podceňovat tak internetové prostředí je velmi ošemetné. Svět Internetu není však vždy jednoduše ovládán jeho uživatelem a platí pro něj určitá pravidla, právní regulace, jejichž uvědomění si je pro každého přínosem. Pokud k tomuto uvědomění přispěje být jen nepatrně tato kniha, pak naše práce nebyla zcela zbytečná.

V Ostravě 10. 10. 2015
Lukáš Jansa za kolektiv autorů

1 Citace z rozhovoru publikovaného na portálu Ildnes.cz dne 26. 8. 2015 pod http://technet.idnes.cz/zygmunt-bauman-rozhovor-sociolog-uprchlici-migrace-technologie-modernita-stesti-gjb-/veda.aspx?c=A150826_151023_veda_mla

Úvod do problematiky internetového práva

Co se dozvíte v této kapitole

- Co spadá do oblasti práva informačních technologií, internetového a softwarového práva
- Jaké jsou základní právní předpisy dopadající na oblast internetu

Právo informačních technologií

Právo informačních technologií není omezeno pouze na internet. Internetové právo je vedle softwarového práva podoblastí práva informačních technologií. Někdy se hovoří také o rozšířené oblasti práva ICT (Information and Communications Technology), tzn. práva informačních a telekomunikačních technologií.

S internetovým právem velice úzce souvisí i právo telekomunikační, které umožňuje vzájemné propojení počítačů a sítí a existenci internetu, a lze ho tak zařadit do širšího pojmu práva informačních technologií.

Obor práva informačních technologií lze vyjádřit následovně:

Obrázek 1.1 Schéma obsahového pojetí práva informačních technologií

Je možné konstatovat, že stěžejním základem práva informačních technologií je právo softwarové a internetové.

Internetové právo

Internetové právo je tvořeno zejména problematikou:

- **Internetu a internetových stránek**

Jde o témata jako Internet a internetové připojení (ISP), odpovědnost za obsah internetových stránek, ochrana osobních údajů, tvorba internetových stránek a jejich provoz, webhosting a sociální sítě apod.

- **Doménových jmen**

Sem patří otázky tvorby a registrace doménových jmen a dispozic s nimi, spekulativních registrací a doménových sporů, problematika nekalé soutěže (parazitování na pověsti, nebezpečí vyvolání záměny) a ochrany názvu firmy a ochranných známek.

- **Internetového obchodování a komunikace**

Do této kategorie lze zařadit uzavírání smluv na internetu, otázky spojené s e-shopy, internetovými aukcemi, platbami přes Internet a také reklamou v prostředí internetu, včetně spammingu. Internetovou komunikaci představují otázky spojené s emaily a komunikátory (skype, icq atd.).

- **Autorského práva na Internetu**

Autorské právo na Internetu zahrnuje problémy spojené s užitím autorských děl v prostředí Internetu (fotografie, texty) a dále zejména otázky sdílení a stahování autorských děl (hudby, filmů atd.) atd.

- **E-governmentu**

Elektronizace státní správy (vč. e-justice) je formou fungování a komunikace státní správy a samosprávy s občany a právníckými osobami. V širším pojetí lze podřadit do této oblasti i elektronické dokumenty a elektronický podpis.

- **Internetové kriminality**

Internet je také prostředkem k páčání trestné činnosti, a to např. v podobě zásahu do autorských práv, formou phishingu, hackingu apod.

Softwarové právo

Softwarové právo je vymezeno následujícím okruhem témat:

- **Software a jeho vývoj**

Předmětem je právní povaha softwaru (komerční SW a open source) a autorských práv k němu, problematika jeho vývoje zaměstnanci či na objednávku.

■ **Licencování a distribuce softwaru a další dispozice**

Udělování licencí k softwaru je základní formou, jak umožnit třetím osobám jeho užívání. Současně licence podléhají celé řadě forem distribuce směrem ke konečným zákazníkům, ať už přímo výrobci, tak prostřednictvím distributorů. Dalšími dispozicemi se rozumí jeho zveřejňování např. na internetu, převod výkonu autorských práv atd.

■ **Dodání a implementace softwaru**

S tím souvisí analýza softwaru a IT infrastruktury, právní úprava smluv o dodání a implementaci softwaru.

■ **Servis a údržba softwaru**

Servisní činnost softwaru je představována zejména odstraňováním incidentů. Pod pojmem údržba softwaru si lze představit otázky upgradu a customizace softwaru.

■ **Outsourcing softwaru a Cloud Computing**

Na základě těchto právních vztahů přebírá odpovědnost za funkčnost IT infrastruktury objednatel poskytovatel příslušné služby, v krajním případě jsou veškeré klíčové aplikace a data objednatele umístěny u poskytovatele.

■ **Softwarové pirátství**

Softwarovým pirátstvím se rozumí zásah do osobnostních či majetkových autorských práv k softwaru. Nároky z takového porušení či následky plynou jak z autorského zákona, tak z trestněprávních předpisů.

■ **Bezpečnost a ochrana dat**

Problematika bezpečnosti a ochrany dat získala na významu v souvislosti s rozvojem Cloud Computingu, kdy dochází k ukládání dat v datových centrech formou hostingu.

Spoluautoři této publikace Lukáš Jansa a Petr Otevřel se věnovali tématům softwarového práva v obdobně pojaté knize Softwarové právo, Praktický průvodce právní problematikou v IT, vydané v Computer Pressu v roce 2011 a v rozšířené a aktualizované podobě v roce 2014.

Právní předpisy internetového práva

Základní právní předpisy, které jsou v oblasti internetového práva použitelné, představuje následující přehled, který uvádí i dále v textu užívané zkratky předpisů.

Právní předpisy ČR a ostatní závazná pravidla

„AutZ“ nebo „autorský zákon“ – Zákon č. 121/2000 Sb., autorský zákon

„OZ“ nebo „občanský zákoník“ – Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

„TrZ“ nebo „trestní zákoník“ – Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník

„ZEK“ – Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích

„ZNSIS“ – Zákon č. 480/2004 Sb., ze dne 29. července 2004, o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů

„ZoKB“ – Zákon č. 181/2014 Sb. o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů

„ZOOÚ“ – Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů

„ZOZ“ – Zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů

„ZP“ – Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce

„ZRR“ – Zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy

Zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci

Zákon č. 284/2009 Sb., o platebním styku

Zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci trestné činnosti a financování terorizmu (zákon proti prání špinavých peněz)

Vyhláška Národního bezpečnostního úřadu č. 316/2014 Sb.

Pravidla registrace doménových jmen v ccTLD .cz

Pravidla alternativního řešení sporů Cz.NIC

Právní předpisy EU

„Směrnice o elektronickém obchodu“ – Směrnice o určitých aspektech služeb v informační společnosti, zejména elektronického obchodu, v rámci vnitřního trhu (2000/31/ES)

Směrnice o harmonizaci autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (2001/29/ES)

Směrnice o uchování údajů vytvářených nebo zpracovávaných v souvislosti s poskytováním veřejně dostupných služeb elektronických komunikací nebo veřejných komunikačních sítí (2006/24/ES)

Směrnice o ochraně spotřebitele v případě smluv uzavřených na dálku (97/7/ES)

Směrnice o nekalých obchodních praktikách (2005/29/ES)

Směrnice o klamavé a srovnávací reklamě (2006/114/ES)

Směrnice o odpovědnosti za vadné výrobky (85/374/EHS)

Směrnice o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (93/13/EHS);

Směrnice o dodržování práv duševního vlastnictví (2004/48/ES)

Směrnice o právní ochraně počítačových programů (2009/24/ES)

Směrnice o právní ochraně databází (96/9/ES)

Nariadení o zavedení domény nejvyššího řádu „.eu“ (733/2002)

Nariadení, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu, a zásady, jimiž se řídí registrace (874/2004)

Úmluva Rady Evropy č. 185 o kybernetické kriminalitě ze dne 23. 11. 2001

Mezinárodní úmluva o ochraně výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových organizací ze dne 26. října 1961

Bernská úmluva o ochraně literárních a uměleckých děl, revidované znění

Všeobecná úmluva o autorském právu revidovaná v Paříži dne 24. července 1971

Smlouva Světové organizace duševního vlastnictví (WIPO) o právu autorském (Ženeva 1996)

Nariadení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech

Shrnutí kapitoly

- Právo informačních technologií je tvořeno internetovým a softwarovým právem, částečně právem databází a telekomunikačním právem.
- Základem internetového práva je autorský zákon a občanský zákoník, zákon o kybernetické bezpečnosti a elektronických komunikacích, zákon o některých službách informační společnosti, Směrnice o elektronickém obchodu a celá řada dalších souvisejících předpisů.

Domény a doménová jména

Co se dozvíte v této kapitole

- Co jsou domény a jaké jsou jejich druhy
- Jak je spravována síť Internet
- Jak mohou práva k doménám kolidovat s jinými právy
- Jak řešit spory o domény a o porušování jiných práv doménami či jejich užíváním
- Příklady rozhodnutí ve sporech týkajících se domén

Klasifikace a využití domén

Každý počítač komunikující v počítačové síti musí mít přiřazenu číselnou adresu (IP² adresu), numerický kód vyjádřený v desítkové nebo dvojkové soustavě, který umožňuje identifikaci počítače zapojeného do struktury počítačových sítí a jeho komunikaci s jinými počítači zapojenými do příslušných sítí. K identifikaci přitom musí mít každý počítač zapojený do sítě jednu unikátní adresu odlišnou od adresy jakéhokoliv jiného počítače v téže síti.

K usnadnění komunikace prováděné uživateli se pak uvedená číselná adresa nahrazuje doménovým jménem, které je zpravidla zapamatovatelnější než prostý numerický kód.

Prvotní funkce identifikace jednotlivého počítače však z uživatelského hlediska není jedinou funkcí doménového jména. Doménové jméno má celou řadu dalších, druhotných funkcí, jež jsou z hlediska praktických potřeb uživatelů často důležitější než prvotní funkce identifikační.

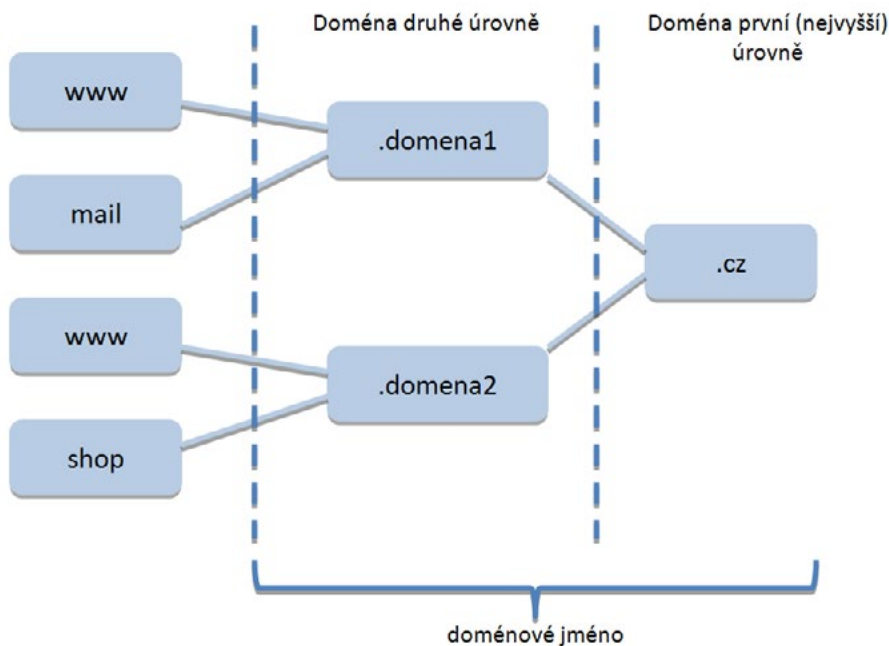
Pojmy doména a doménové jméno

Doménu (*domain*) ve smyslu, ve kterém je užívána v souvislosti s doménovými jmény, je třeba považovat za určitý uzavřený virtuální prostor v síti Internet.

System domén je konstruován na základě hierarchického principu: na nejvyšší úrovni hierarchie existují tzv. domény nejvyšší úrovně (označované též jako domény první úrovně nebo prvního stupně, *top level domains*, nebo jen *TLD*), v jejichž rámci jsou pak vytvářeny další domény, označované jako domény nižších úrovní. Každá doména je přitom spravována určeným správcem, který umožňuje v rámci své domény třetím osobám vytvářet domény nižších úrovní.

2 Internet Protocol – datový protokol používaný pro přenos dat přes tzv. paketové síť

Doménové jméno je pak tvořeno souhrnem domén všech úrovní, které jsou spolu hierarchicky propojeny a jejichž spojení příslušní správci jednotlivých domén umožnili. Jednotlivé domény jsou přitom navzájem oddělovány tečkou a pořadí jednotlivých úrovní domén je dáno pořadím v sekvenci domén oddělených tečkou, a to počítáno zprava.

Obrázek 2.1 Struktura úrovní domén

Doménové jméno nelze ztotožňovat s doménou, neboť zatímco domény reprezentují určitý prostor v síti Internet, doménové jméno je jen označením souhrnu nejméně dvou a více domén uspořádaných v určité hierarchii. Pro účely této kapitoly však budeme za doménové jméno považovat, nebude-li výslovně uvedeno jinak, pouze souhrn dvou domén, a to domény druhé úrovně a domény nejvyšší úrovně. Je to proto, že teprve u souhrnu dvou domén se vůbec dá hovořit o doménovém jméně (za doménové jméno nelze považovat nižší počet domén než dvě) a především na této „úrovni“ doménových jmen se řeší valná většina právních otázek, které existence a užití doménových jmen vyvolává.

Druhy domén nejvyšší úrovně (TLD – top level domains)

Domény nejvyšší úrovně jsou buď národní, nebo generické. Národní domény (označované jako *country code top level domains* nebo jen *ccTLD*) se prakticky kryjí s územím jednotlivých

států a jsou tvořeny dvoupísmenným ISO³ kódem (např. CZ pro Českou republiku, DE pro Spolkovou republiku Německo, FR pro Francii apod.). Mezi národní domény je přitom obvykle řazena i EU doména Evropské unie, byť se jedná o výjimku, neboť doména EU není doménou státního útvaru, ale skupiny států.

Historicky starší generické domény (označované jako *generic top level domains* nebo jen *gTLD*) jsou nadnárodní. Generické domény byly zřizovány v několika vlnách. Tzv. původní generické domény jsou tvořeny třípísmenným kódem (např. COM, GOV, ORG, NET apod.), posléze vznikaly další domény (např. MUSEUM, AERO apod.). Generické domény se dále člení na domény určené výlučně některým subjektům (typicky např. doména GOV určená pro vládní instituce USA) nebo otevřené k volnému užití (typicky doména COM).

Z původních generických domén v podstatě pouze doména COM byla určena pro obecné komerční užití. Protože počet registrovaných domén prudce rostl, začaly se objevovat požadavky na zavedení nových generických domén, které by byly určeny výhradně určitému odvětví, prezentaci měst či dalším specifickým účelům.

Od roku 2013 je možné za přesně stanovených podmínek vytvářet další domény nejvyšší úrovně, které jsou označovány jako nové generické domény (*new gTLD*). V současnosti již bylo zřízeno několik set nových generických domén nejvyšší úrovně, včetně BERLIN, LONDON, BEER, CAR, AFRICA, VERSICHERUNG, GURU, XYZ a řady dalších.

Zvláštním druhem domén nejvyšší úrovně jsou tzv. IDN⁴ domény. Doménový systém byl původně vytvořen pouze z písmen, která se nacházela v tzv. ASCII tabulce odpovídající svým obsahem anglické abecedě. Podstatnou je přitom skutečnost, že v této tabulce jsou výhradně znaky v latině a bez diakritiky. Když se diakritika a nelatinkové jazyky začaly používat v elektronické komunikaci, tj. v e-mailech nebo na webových stránkách, objevil se požadavek, aby bylo připuštěno používání nelatinkových jazyků či diakritiky i v názvech domén. Je tak umožněno zřizování domén nejvyšší úrovně (např. РФ) s diakritikou či v nelatinkových jazycích, přičemž připuštění registrace domén druhé úrovně s diakritikou (РОССИЯ.RU či РОССИЯ.РФ) záleží na správci každé domény nejvyšší úrovně. V České republice tato možnost zatím zavedena nebyla.⁵

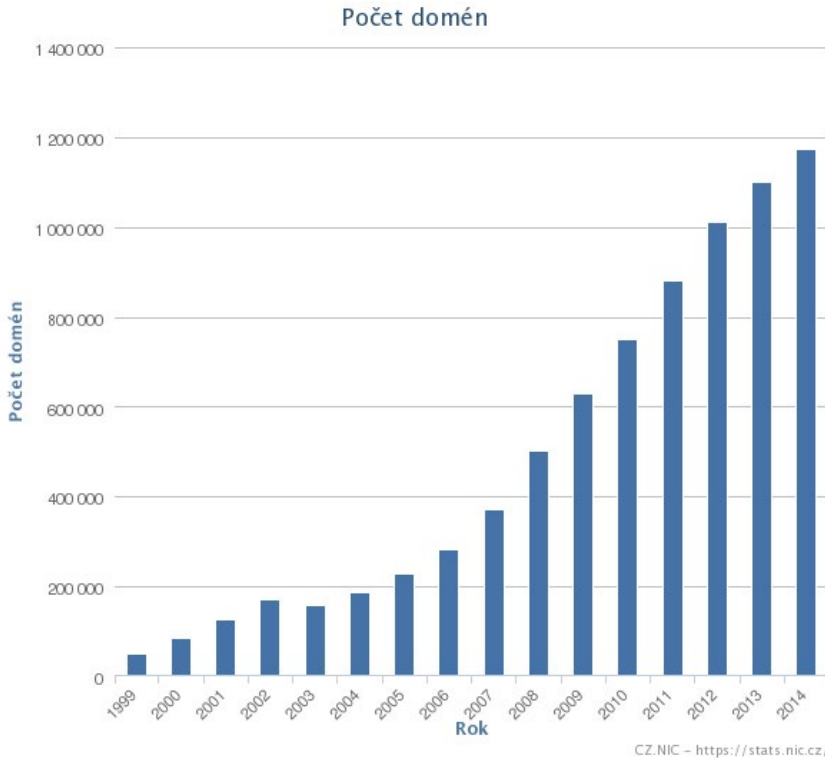
Tvorba doménového jména

Doménové jméno je z technického hlediska sekvencí vybraných znaků, která představuje symbolické označení unikátní číselné adresy počítače, tedy IP adresy. V názvu domény může být použito 37 znaků, tedy pouze znaky obsažené v ASCII tabulce, a to písmena bez interpunkce (a–z), dále čísla od 0 do 9 a konečně spojovník neboli pomlčka (–).

3 ISO 3166-1 (seznam kódů jmen států a závislých území vydaný International Organization for Standardization, Ženeva)

4 Internationalized Domain Names

5 Průzkum „Internationalized Domain Names“ publikovaný na www.hackycarky.cz

Obrázek 2.2 Nárůst registrací domén .cz

Základní podmínky registrace domén

Doménová jména neexistují „sama o sobě“. Jedná se o záznamy v databázi správce domény nejvyšší úrovně, případně o záznamy v tzv. zónovém souboru na příslušném DNS¹⁰ serveru. Doména je přitom zaregistrována a doménové jméno vzniká až zápisem záznamu do takové databáze.

Registrace domén se řídí celou řadou norem, přičemž valná většina z nich je územně univerzální, tj. musí být dodržovány v rámci všech domén nejvyšší úrovně, aby byla zajištěna technická funkčnost DNS systému. Tyto normy se v prostředí Internetu nazývají Requests For Comments (RFC), a ač jde převážně o neoficiální dokumenty, jsou obecně uznávány a dodržovány.

Jedinečnost doménového jména

Jedním z nejdůležitějších principů, který vyplývá z požadavku jednoznačné identifikace číselné adresy, a tím i unikátní identifikace jednotlivého počítače, a který tak velkou měrou ovlivňuje

¹⁰ Domain Name System

právní vztahy týkající se doménových jmen, je požadavek jedinečnosti doménového jména. Jestliže každý z počítačů zapojených do sítě počítačů musí mít unikátní IP adresu, která umožní komunikovat právě a jedině s tímto jediným počítačem, každé doménové jméno musí odkazovat právě na jednu unikátní IP adresu. Jen na okraj lze upozornit, že jedna unikátní IP adresa může být dostupná pod více doménovými jmény, tzn. že může existovat několik různých doménových jmen, přičemž všechna budou odkazovat na jednu unikátní IP adresu. Takové adresování je běžné zejména v případech, kdy jeden počítač má být dostupný pod více než jedním doménovým jménem.

V rámci jedné domény nejvyšší úrovně (TLD) nemohou existovat dvě nebo více stejných domén druhé úrovně. V národní doméně České republiky (CZ) tak nemohou existovat dvě identické domény tvořící doménové jméno. Na druhou stranu však identicky znějící doména může být zaregistrována v rámci různých domén první úrovně – vedle sebe tak mohou existovat doménová jména *domena.cz*, *domena.com*, *domena.de* apod., přičemž každé z doménových jmen může náležet jiné osobě a každé může (ale nemusí) odkazovat na jiný počítač.

Princip „first come, first served“

Registrace doménových jmen se ve většině domén nejvyšší úrovně řídí principem „kdo první o doménu požádá, dostane ji“, tedy registraci doménového jména získá ten, kdo o registraci jako první požádá. Historicky první registrace doménových jmen probíhaly prakticky v několika jednotkách případů denně, mimo zájem subjektů, které by se mohly cítit registrací doménového jména dotčeny. Teprve v okamžiku, kdy se začal rozvíjet obchodní potenciál doménových jmen, rapidně narostl počet registrovaných doménových jmen a začalo docházet ke střetům registrovaných doménových jmen s právy k ochranným známkám, obchodním firmám apod. Odbornou veřejností je proto argumentováno ve prospěch změny tohoto principu tak, aby přednost při registraci doménových jmen získaly subjekty, které mají jiné jim svěřené právo (např. k ochranné známce).

Z praktických důvodů je obtížné taková doplňující pravidla zavádět do existující domény nejvyšší úrovně, ve které jsou již registrovány statisíce či miliony doménových jmen. V těchto případech jsou práva třetích osob ošetřena v rámci soudních sporů či alternativního řešení sporů, ve kterých se zkoumá případné porušení těchto práv registrací nebo užíváním doménového jména a stanoví se nápravné prostředky.

Jednodušší je pak situace u nově zaváděných domén nejvyšší úrovně, u kterých se většinou před otevřením přístupu k všeobecně dostupné registraci stanoví časově omezená lhůta, ve které lze zaregistrovat pouze doménová jména shodná s registrovanými ochrannými známkami nebo obchodními firmami s tím, že po uplynutí takové doby (většinou označována jako „Sunrise period“) je další registrace možná na základě principu „kdo první o doménu požádá, dostane ji“. V případě zavádění domény nejvyšší úrovně EU tak byla nařízena tzv. etapová registrace, když v první etapě bylo možné po dobu 2 měsíců registrovat domény pouze pro registrované ochranné známky, zeměpisná označení a jména, včetně jmen veřejných subjektů, a ve druhé etapě pak opět po dobu 2 měsíců domény pro označení, která mohla být zaregistrována v první etapě, i pro veškerá ostatní označení.

Omezení držby domény

Pro registrace domén v národní doméně nejvyšší úrovně CZ nejsou stanoveny žádné zvláštní podmínky, které by musel držitel domény splňovat, a to ani omezení územní. Držitelem CZ domény se tak může stát i zahraniční právnická či fyzická osoba, bez ohledu na to, zda má nějakou vazbu na území České republiky. Pouze na výzvu správce domény či soudu musí držitel, který má bydliště, sídlo či kontaktní adresu mimo území Evropské unie, poskytnout platnou doručovací adresu na území EU.

Naproti tomu např. na Slovensku platí, že držitelem domény v národní doméně nejvyšší úrovně SK může být pouze právnická osoba se sídlem na území Slovenské republiky, fyzická osoba, která je občanem Slovenské republiky a má na území Slovenské republiky trvalý pobyt, a konečně fyzická osoba, která je podnikatelem.¹¹ Obdobné omezení je stanoveno i pro domény nejvyšší úrovně EU, ve které mohou držet domény pouze subjekty se sídlem či bydlištěm v některém z členských států Evropské unie.

V případech některých domén nejvyšší úrovně, a to zejména domén generických, platí zvláštní pravidla. Generické domény nejvyšší úrovně lze dělit na tzv. sponzorované a nesponzorované. Sponzorované domény nejvyšší úrovně jsou určeny pro užití určitou komunitou, ať již národnostní, etnickou, územní, profesní či technickou, zatímco domény nesponzorované jsou určeny volnému použití.

Platí tak například, že domény v doméně AERO může držet pouze subjekt zabývající se leteckou přepravou, domény v doméně GOV jsou vyhrazeny pouze pro vládní instituce USA, domény v doméně CAT jsou vyhrazeny pouze pro použití komunitou hovořící katalánštinou či že domény v doméně XXX jsou určeny pro pornografické stránky. Seznam sponzorovaných generických domén se rozrůstá s novými generickými doménami (new gTLD), takže přibyly domény pro subjekty podnikající v pojištění (VERSICHERUNG), pro subjekty působící v určitém městě (LONDON, PARIS) či pro fanoušky piva (BEER) a podobně.

Správa doménového systému

System doménových jmen je spjat s počítačovými sítěmi, zjednodušeně se sítí Internet. Označení síť Internet, jak je běžně používáno, je však nepřesné, neboť síť Internet je v podstatě síť sítí, neboť vzniká až spojením jiných počítačových sítí. Internet jako takový proto není předmětem vlastnictví (ani soukromého, ani veřejnoprávního), nemá jednoho provozovatele ani jakoukoliv centrální správu, byť jsou jisté činnosti nezbytné k provozu některých z částí Internetu (např. systému doménových jmen) zajišťovány centrálně.

¹¹ Článek 3.4 Pravidel poskytovania menného priestoru v internetovej doméne SK vydaných správcem domény SK, spoločnosť SK-NIC, a.s. (www.sk-nic.sk)

Vznik sítě Internet

Za rok vzniku Internetu je obvykle považován rok 1969, kdy v rámci experimentálního ověřování možností datových přenosů byla vytvořena síť ARPANET (podle financující armádní grantové agentury ARPA, Advanced Research Projects Agency). Přestože šlo o vládní výzkum financovaný z armádních zdrojů, byla síť po úspěšném otestování zkoumaných principů předána do správy akademické obci. Postupným připojováním dalších akademických sítí k původní síti ARPANET pak začal být propojený systém těchto sítí označován v 80. letech minulého století jako „Internet“¹².

V současnosti je Internet často považován pouze za soubor www stránek. Přitom však, jak bylo výše uvedeno, síť Internet, resp. její předchůdci, fungovala od 70. let minulého století až do roku 1991 bez služby World Wide Web (označované jako „www“). Ta je tedy službou podstatně mladší, než je celá síť Internet, a je jen jednou z jejích nadstaveb. Mezi další nadstavby (služby) se řadí elektronická pošta (e-mail), služba FTP¹³ nebo spíše v minulosti užívané BBS nebo Gopher. Tuto skutečnost je přitom důležité brát v úvahu i v souvislosti s doménovými jmény. V drtivé většině případů jsou doménová jména užívaná v souvislosti se službou www, a odkazují tedy na www prezentace, nejčastěji „formu“ Internetu, kterou si v současnosti lze představit. I doménové jméno, které není využíváno pro službu www, však může být užíváno pro celou řadu dalších služeb, nejčastěji pro službu elektronické pošty (e-mail).

Pro fungování Internetu je zapotřebí dodržovat určité technické konvence číslování a nastavování parametrů. Přidělování a koordinování takovýchto numerických hodnot musí být jednotné, jinak by Internet nemohl fungovat univerzálně. V roce 1972 byl Ministerstvem obrany USA tento úkol přidělen (prostřednictvím již zmíněné grantové agentury ARPA) kalifornské univerzitě USC (University of Southern California) a jejímu Institutu informatiky (Information Sciences Institute). Role „správce identifikátorů“, která byla středisku ISI přidělena, nebyla zpočátku nějak formálně pojmenována. Teprve později, v roce 1987, se poprvé objevuje formální označení Internet Assigned Numbers Authority (IANA – Internetová autorita pro přidělování čísel) v souvislosti s internetovými funkcemi střediska ISI. Do její působnosti spadá i zastřešení distribuce číselných IP adres. Dalším úkolem organizace IANA je formální zastřešení správy systému DNS – faktická správa jednotlivých TLD domén je sice v rukou konkrétních správců, ale jejich vzájemná koordinace a dohled nad činností a správou kořenových jmenných serverů (DNS) byly úkolem právě organizace IANA.

IP adresy

Jak již bylo uvedeno výše, doménové jméno je z technického hlediska sekvencí vybraných znaků, která představuje symbolické označení unikátní číselné adresy počítače (IP adresa). Při konstruování technických protokolů, na kterých je postaven Internet, se počítalo s tím, že

12 Peterka, J.: Kolikáté narozeniny slaví Internet? citováno 6. 1. 2003, Dostupný z: www.earchiv.cz/b03/b0106001.php3 (z tohoto zdroje jsou čerpány i další údaje o historii sítě Internet a její správy)

13 File Transfer Protocol

každý počítač bude vybaven svou vlastní číselnou adresou, která musí být odlišná od adres ostatních počítačů. Požadavek, aby každý uzlový počítač měl odlišnou adresu od všech ostatních uzlů, při dnešním rozsahu Internetu znamená celosvětovou unikátnost těchto adres – neboli celosvětově koordinovaný způsob distribuce těchto adres, který dokáže zajistit, že žádné dva uzly nedostanou přiděleny stejné adresy.

Původní IP protokol verze 4 (IPv4) umožňoval teoreticky přidělení 2^{32} unikátních adres (cca 4 miliardy IP adres). Vzhledem k prudkému růstu počtu zařízení, která musí mít pro komunikaci v síti Internet přidělenou IP adresu, byl zaveden IP protokol verze 6 (IPv6), který umožňuje přidělení cca 2^{128} unikátních adres, což představuje cca 66 trilionů IP adres na každý centimetr čtvereční zemského povrchu včetně oceánů.

Příklad IP adres ve verzi IPv4 a IPv6 a k nim přiřazené domény:

- IPv4 77.75.74.80
- IPv6 2a02:598:3333::3
- Doménové jméno: ans.seznam.cz (jeden se serverů Seznam.cz)

Z počátku se IP adresy přidělovaly z jednoho centra. Tím bylo od roku 1987 středisko DDN NIC, spadající pod rezort obrany USA. Později se faktické přidělování všech adres z jediného centra ukázalo být organizačně neúnosné, a tak se přistoupilo k delegaci distribučních pravomocí – z jediného centra se přidělovaly větší bloky IP adresy dalším „přidělovatelům“ (označovaným jako IP registry) a ti pak v okruhu své působnosti zajišťovali distribuci „v malém“.

O koordinaci přidělování IP adres po celém světě se v současné době starají tři koordinační střediska, formálně zastřešená organizací IANA: středisko RIPE (Reseaux IP Europeenne), s působností pro Evropu, středisko APNIC (Asia-Pacific NIC) pro oblast Asie a Pacifiku a středisko InterNic pro zbytek světa. Přidělování IP adres není totožné s registracemi doménových jmen a střediska koordinující přidělování IP adres nejsou zodpovědná za registrace doménových jmen.

Správci domén nejvyšší úrovně

V roce 1998 byla z podnětu organizace IANA, vykonávající z pověření vlády USA většinu praktických řídicích funkcí sítě Internet, vytvořena nová nevydělečná organizace jménem ICANN (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers), která řízení sítě Internet převzala a drží je dosud. Její postavení je přitom velmi silné, o čemž svědčí mimo jiné skutečnost, že jejímu souhlasu podléhalo i vytvoření nové domény nejvyšší úrovně EU¹⁴.

Pro jednotlivé domény nejvyšší úrovně jsou určeni jednotliví správci, označovaní též jako Registry (TLD Registry); pro doménu COM se jedná o VeriSign Global Registry Services, pro doménu CZ sdružení CZ.NIC, pro doménu DE organizaci DENIC eG apod. Protože Inter-

¹⁴ Bod 14 Preambule Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 733/2002 ze dne 22. 4. 2002 o implementaci domény nejvyšší úrovně. eu

net byl původně akademickou sítí, stávali se správci osoby z akademické obce (např. Polsko). V některých případech jsou správci soukromé podnikatelské subjekty (např. Slovensko) nebo nevydělečné organizace ve formě nadací či sdružení poskytovatelů přístupu k síti Internet (např. Rakousko, Česká republika, Německo). V některých případech převzal registraci doménových jmen stát, který tuto činnost provozuje většinou v rámci správy telekomunikačního prostředí (např. Finsko, Španělsko).

Správa generických domén nejvyšší úrovně je dána smluvními vztahy mezi jednotlivými správci a organizací IANA, potažmo ICANN.

Jednotliví správci národních domén nejvyšší úrovně (ccTLD) odvozují své právo spravovat příslušnou doménu zpravidla historicky. Dá se říci, že v počátcích byla správa národních domén nejvyšší úrovně získávána „okupací“, tj. obsazením dosud nefunkční a nikým nespravované domény nejvyšší úrovně zájemcem, který byl pro organizaci IANA (ICANN) natolik důvěryhodný, že mu bylo možno správu domény nejvyšší úrovně delegovat. V současnosti se organizace ICANN snaží, aby správa národních domén nejvyšší úrovně byla vykonávána důvěryhodnou organizací ve shodě s místní internetovou komunitou a místními státními orgány. Vztahy jednotlivých správců národních domén nejvyšší úrovně s organizací ICANN jsou proto postupně formalizovány cestou uzavírání smluv, dohod nebo memorand – taková smlouva byla kupříkladu v roce 2006 uzavřena sdružením CZ.NIC, které je správcem domény CZ.

Registr doménových jmen

Základní povinností správce domény nejvyšší úrovně je vedení registru doménových jmen, tedy seznamu, ve kterém je ke každému zaregistrovanému doménovému jménu zapsána osoba, která je jeho držitelem, a dále IP adresa počítače, ke které má být doménové jméno přiřazeno, resp. adresa DNS serveru, který obsahuje záznam o tom, ke které IP adrese je doménové jméno přiřazeno.

Ze samotné podstaty fungování systému doménových jmen pak vyplývá, že takový registr, který není ničím jiným než počítačovou databází, může být pro každou jednu doménu nejvyšší úrovně pouze jeden, protože jen tak je možné zajistit, že nedojde k zaregistrování dvou domén druhé úrovně v rámci jedné domény nejvyšší úrovně, a tedy k vytvoření dvou identických doménových jmen, přičemž každé by mohlo odkazovat na jinou IP adresu. V takovém případě by se totiž odkazování na jednotlivé počítače stalo nepredikovatelným a vedlo by ve svém důsledku ke znemožnění základní funkce systému doménových jmen, a totiž identifikace jednotlivých počítačů.

Z požadavku jedinečnosti registru doménových jmen pak vyplývá, že správcem domény nejvyšší úrovně může být pouze jediný subjekt, jehož postavení jako správce registru doménových jmen je tak ze své podstaty přirozeně monopolní.

Technické zajištění správy domény

Technické zajištění správy domén nejvyšší úrovně se u jednotlivých správců (Registrů) liší, nicméně v zásadě lze hovořit o dvou základních modelech. V prvním zajišťuje správce vedle správy samotného registru doménových jmen i registrační proces jako takový, a je tak jediným kontaktním místem pro „zákazníky“, tedy osoby registrující doménová jména.

V ostatních případech si správce ponechává pouze správu registru doménových jmen a standardizuje registrační procedury (technické a právní parametry procesu) a samotné registrace (tedy primární kontakt se „zákazníky“) přebírají tzv. registrátoři.

Na rozdíl od IP adres, které jsou uživatelům přidělovány, jak bylo popsáno výše, u doménových jmen se zpravidla jedná o jiný přístup. Zájemci o doménová jména si vytváří doménová jména sami z předem dané množiny povolených znaků a s takto vytvořenou kombinací žádají o zaregistrování vytvořené skupiny znaků v registru doménových jmen druhé úrovně. Správce domény nejvyšší úrovně tedy doménová jména nepřiděluje, ale jen zapíše do seznamu doménové jméno vytvořené osobou žádající o registraci.

Doména CZ

Doména nejvyššího stupně CZ, která „náleží“ k České republice, vznikla v roce 1993 při vzniku samotné České republiky a nahradila do té doby používanou doménu CS. Jejím správcem je zájmové sdružení právnických osob CZ.NIC, z. s. p. o.

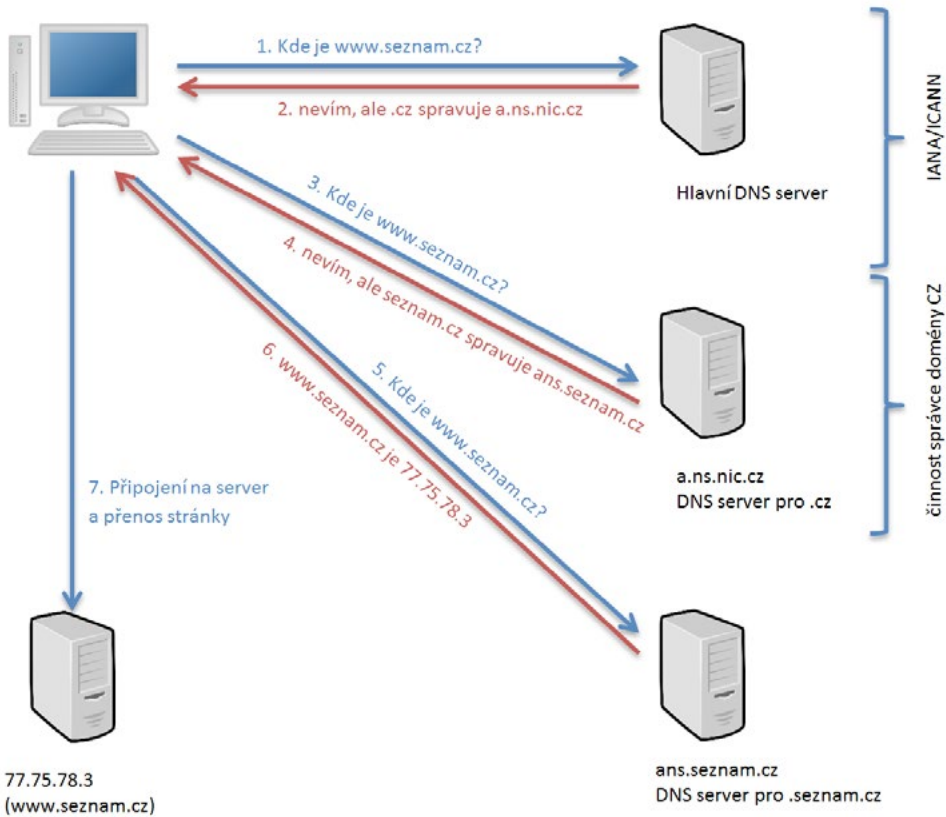
Těžiště činnosti CZ.NIC spočívá v provozování primárního jmenného (DNS) serveru, obsahujícího registr (databázi) doménových jmen a s nimi spojených technických a identifikačních údajů (technickými údaji jsou zejména informace o jednotlivých jmenných serverech, které jsou k doménovému přiřazeny, resp. na kterých je veden záznam o tom, jaká služba je jeho prostřednictvím poskytována; identifikačními údaji jsou zejména údaje o držitelích doménových jmen, kontaktních osobách, adresách apod.). Dále provozuje sekundární jmenné servery replikující základní databázi – tzv. zónu v různých zeměpisných zónách.

Sdružení CZ.NIC dále stanovuje pravidla pro registrace doménových jmen a zajišťuje správu a přístup k databázi, ve které jsou registrovaná doménová jména vedena. Samotné registrace domén pak provádějí smluvní partneři, tzv. registrátoři.

Ve světě i v České republice mívá správa doménových jmen povahu soukromé správy. Internetové adresy (domény) jsou vyňaty z veřejné správy adres vykonávané Českým telekomunikačním úřadem, proto ani doménová jména nepodléhají státní kontrole, a to na rozdíl od veřejné správy telefonních čísel jakožto znaků podléhajících veřejnoprávní regulaci.

Jak funguje DNS?

Ve zjednodušené podobě lze systém DNS popsat jako systém neustálé komunikace mezi počítači a DNS servery, které dotazující se počítač postupně směřují k vybranému cíli.

Obrázek 2.3 Systém DNS

Právní povaha domén

Doménová jména jsou soukromoprávním předmětem právních vztahů s povahou nehmotných věcí. Práva k nim jsou pak relativními majetkovými právy, tj. závazky, jež souvisí s využíváním služeb elektronických komunikací, nikoliv právy absolutními (věčnými právy a právem dědickým). Disponibilním předmětem právních vztahů k doménovým jménům je tak pohledávka ze smlouvy o registraci doménového jména. To v praxi nepřináší žádné problémy, protože i pohledávku, jež tvoří nehmotný majetek, resp. jmění, lze ocenit, postoupit, vložit do základního kapitálu či zastavit.

Vznik doménového jména

V prvé řadě je třeba určit, jak doménové jméno jako předmět právních vztahů vzniká. Doménové jméno je de facto jen určitým povoleným způsobem uspořádaná sekvence povolených

znaků, která před registrací (zápisem do registru/databáze) existuje jen jako jedna z možných kombinací, jak mohou být povolené znaky pro dané doménové jméno uspořádány. Doménové jméno jako takové tak vzniká až v okamžiku, kdy je z dostupných znaků vybrána konkrétní sekvence a tato sekvence je zaregistrována jako doménové jméno v odpovídajícím seznamu.

Za doménové jméno nelze považovat sestavení znaků do podoby odpovídající doménovému jménu před tím, než je tato sekvence zaregistrována v příslušném seznamu, neboť teprve zápisem do seznamu doménové jméno vzniká ve smyslu, který je předvídan systémem doménových jmen. Zápis zvolené sekvence znaků do příslušného registru, který může být označován též jako rejstřík, databáze nebo seznam, představuje konstitutivní akt, neboť zamýšlený účinek – vznik doménového jména – je dosažen právě a jedině tímto zápisem. Teprve provedením příslušného zápisu tak je doménové jméno objektivně zachyceno a je mu poskytnuta ochrana před registrací dalšího obsahově totožného doménového jména. Tato skutečnost nicméně nepředstavuje vznik absolutní ochrany označení, které je součástí doménového jména, neboť toto označení může kolidovat s jinými právními tituly.

Stejně tak teprve okamžikem zápisu doménového jména do odpovídajícího registru (tato skutečnost bude dále označována jako registrace doménového jména) vznikají k tomuto doménovému jménu práva osoby, která si je zaregistrovala, tedy zejména právo doménové jméno držet a užívat. Osoba, která si doménové jméno zaregistrovala, je zpravidla označována jako „držitel“.

Z právního hlediska je vznik doménového jména představován uzavřením smlouvy o registraci doménového jména, kterou se správce domény nejvyšší úrovně zavazuje žadateli zaregistrovat doménu druhé úrovně a žadatel (budoucí držitel doménového jména) se zavazuje zaplatit odměnu ve výši tzv. registračního poplatku. Uzavřená smlouva je smlouvou adhezní, tj. smlouvou, která vychází ze standardních obchodních podmínek týkajících se příslušné domény nejvyšší úrovně a kterou nelze měnit. V doméně CZ jsou těmito obchodními podmínkami Pravidla registrace doménových jmen v ccTLD .cz.¹⁵

Smlouva o registraci doménového jména je smlouvou nepojmenovanou (§ 1746 odst. 2 OZ) a je uzavírána zpravidla distančním způsobem, tj. bez současné přítomnosti obou stran, a prostřednictvím elektronických prostředků, ať již ve formě výměny e-mailových zpráv nebo prostřednictvím webových formulářů.

Zánik doménového jména

Registrace doménového jména může trvat jen po dobu, po kterou doménové jméno splňuje technické podmínky pro doménová jména (v některých doménách nejvyšší úrovně se např. vyžaduje, aby každé registrované doménové jméno mělo přiřazeno funkční DNS servery), dokud držitel doménového jména splňuje stanovené požadavky (v některých doménách nejvyšší úrovně se vyžaduje, aby držitel měl sídlo na území příslušného státu) apod. Jednou z obvyklých podmínek je pak i pravidelné hrazení ceny za jednotlivá v příslušné doméně zúčtovatelná období. Jedná se zpravidla o období jednoho roku či jeho násobky. V důsledku nezaplacení poplatku na další zúčtovací období pak registrace doménového jména zaniká (expiruje).

¹⁵ <https://www.nic.cz/page/314/pravidla-a-postupy/>

Držitel doménového jména je oprávněn v rámci svého práva s doménovým jménem nakládat. Může kdykoliv zrušit registraci doménového jména (ať již opominutím uhradit cenu za další registrační, období nebo přímým pokynem ke zrušení registrace) a zrušením registrace doménové jméno zanikne. Nejedná se však o zánik absolutní, neboť doménové jméno s identickým zněním může být kdykoliv znovu „vytvořeno“, ať již původním držitelem, nebo třetí osobou.

Zánikem registrace doménového jména by mělo zároveň docházet k zániku práv držitele k tomuto doménovému jménu. Z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci doménového jména **cad.cz**¹⁶ nicméně vyplývá, že zánikem registrace doménového jména pro nezaplacení poplatku na další období neztrácí původní držitel právo bránit třetí osobě v tom, aby si takové „uvolněné“ doménové jméno pro sebe zaregistrovala, jestliže držiteli i nadále svědčí právo k označení, které bylo obsaženo v doménovém jménu.

Převod doménového jména

Doménové jméno může být předmětem převodu, byť formálně jde o nakládání s pohledávkou věřitele na majetkové plnění poskytované správcem domény nejvyšší úrovně jako dlužníkem. Ve skutečnosti tak dochází k postoupení pohledávky ze smlouvy o registraci doménového jména (§ 1879 OZ), jejímž obsahem je povinnost správce domény nejvyšší úrovně udržovat za sjednaných podmínek záznam o existenci doménového jména v registru doménových jmen, případně půjde i o možnost postoupení celé smlouvy (§ 1895 OZ)¹⁷.

Zástava doménového jména

Zástavou může být každá věc, s níž lze obchodovat. Věcí v tomto smyslu je přitom vše, co je rozdílné od osoby a slouží potřebě lidí. Zástavou tak mohou být i pohledávky, tedy i pohledávka ze smlouvy o registraci doménového jména.

Protože registr doménových jmen, ve kterém jsou registrovaná doménová jména zapsána, není tzv. veřejným seznamem, nemůže zástavní právo k doménovému jménu vzniknout zápisem do tohoto registru (§ 1316 OZ). Správci domén nejvyšší úrovně přitom ani zápis údaje o tom, že doménové jméno je předmětem zástavního práva, do centrálního registru neumožňují. Zástavní právo k doménovému jménu, resp. k pohledávce ze smlouvy o registraci doménového jména, tak vznikne účinností zástavní smlouvy, strany si však mohou ujednat zápis zástavního práva do rejstříku zástav (§ 1335 odst. 2 OZ), který je veden Notářskou komorou ČR¹⁸.

Exekuce doménového jména

Doménové jméno, resp. pohledávka ze smlouvy o registraci doménového jména, může být i předmětem výkonu rozhodnutí či exekuce.

¹⁶ Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 9. 2006, sp.zn. 3 Cmo 114/2006, cad.cz

¹⁷ Telec, I.: Nový občanský zákoník ve společnosti sítí, Právní rozhledy č. 23–24/2012, s. 853

¹⁸ www.nkr.cz

Zvláštní a v praxi dosud neřešenou otázkou nicméně může být, zda realizací výkonu rozhodnutí (exekuce), při kterém dojde ke zpeněžení doménového jména (pohledávky ze smlouvy o jeho registraci), nemůže dojít k porušení práv původního držitele (v exekučním řízení dlužníka).

Předmětné doménové jméno totiž mohlo odpovídat jménu či názvu (obchodní firmě) původního držitele nebo mohlo být totožné s jeho ochrannou známkou. V takovém případě ovšem osoba, která v rámci exekučního řízení doménové jméno získá, může začít okamžitě porušovat práva původního držitele k názvu či ochranné známce. Původní držitel pak má právo domáhat se ochrany svých práv, a to i proti osobě, která doménové jméno řádně získala v rámci exekučního řízení.

Realizace výkonu rozhodnutí (exekuce) by tak mohla vést k tomu, že nabyvateli, který doménové jméno získá v rámci výkonu rozhodnutí, může být zakázáno jeho užívání, pokud by soud dospěl k závěru, že jeho registrací či užíváním dochází k porušování práv původního držitele.

Takový závěr však považujeme za extrémní, neboť přiznat dlužníkovi, kterému bylo doménové jméno odebráno zákonným postupem k zajištění úhrady jeho dluhu, ochranu před tím, aby nabyvatel doménového jména mohl takové doménové jméno užívat, by bylo v rozporu se zásadou, že výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 OZ) a že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu (§ 6 odst. 2 OZ).

Samořejmě není vyloučeno, aby předmětem exekuce byla současně jak např. ochranná známka, tak doménové jméno.

Kolize domén s právy třetích osob

Doménová jména jsou často v kolizi s jinými právními instituty, zejména s právy na označení. Vyplývá to především z požadavku jedinečnosti doménového jména, kdy v rámci jedné domény nejvyšší úrovně nelze zaregistrovat dvě (nebo i více) identické domény druhé úrovně.

Kolize doménových jmen s právy třetích osob může být neúmyslná, často je však vyvolána úmyslně, tj. osoba registrující doménové jméno ví nebo musí vědět o tom, že registrováním doménového jména poruší práva třetích osob, a při registrování doménového jména jí tak nesvědčí dobrá víra.

Dalším důvodem četných kolizí je fakt, že doménová jména (na rozdíl např. od práv na označení) nemají teritoriální povahu. I když je tedy doménové jméno registrováno v doméně nejvyšší úrovně COM, je dostupné z celého světa, tedy i z České republiky. I doménové jméno zaregistrované v doméně COM a zapsané v databázi vedené na počítačích umístěných např. v USA tak může kolidovat s ochrannou známkou zapsanou v České republice.

Za důvod kolizí lze pak považovat i princip „first come, first served“, užívaný při registracích doménových jmen prakticky ve všech doménách nejvyšší úrovně. Tento princip má svůj význam, neboť za situace, kdy registrační proces probíhá takřka výlučně automatizovanými procesy, nelze očekávat, že by bylo technicky možné před registrací doménového jména provést kontrolu, zda doménové jméno nekoliduje s ochrannými známkami národními (tedy za-

psanými ve státu, v jehož doméně má být doménové jméno registrováno), zahraničními nebo mezinárodními. Kolize s právy k ochranným známkám je přitom jen jednou z mnoha kolizí, které připadají v souvislosti s doménovými jmény v úvahu, a na rozdíl od ochranných známek zpravidla tato jiná práva, se kterými může doménové jméno kolidovat, nejsou uvedena ve veřejně dostupných databázích (ostatně ani databáze ochranných známek všech zemí nejsou veřejně dostupné), a automatizované vyhledání možné kolize při registraci doménového jména tak nepřipadá v úvahu bez opuštění automatizovaného procesu registrace.

Celá řada práv, se kterými mohou doménová jména kolidovat, je kromě toho takového charakteru, že posouzení, zda dochází v důsledku registrace doménového jména k jejich porušení, je předmětem subjektivního hodnocení, které nelze přenechat automatizovanému procesu. Přechod na ruční zpracování registrací doménových jmen se zapojením subjektivního hodnocení možného porušení práv třetích osob, by tak představoval v prvé řadě několikanásobné zvýšení nákladů spojených s procesem registrace a dále podstatné prodloužení doby mezi podáním žádosti o registraci a jejím vyřízením. Kromě toho by se správce příslušné domény nejvyšší úrovně dostal do pozice, kdy bude nahrazovat zkoumání střetu doménového jména a dalších práv, které jinak provádí soudy nebo jiné nezávislé orgány. Z těchto důvodů je proto obecně přijímán a uplatňován princip „first come, first served“, tedy s tím, že nejprve dojde k zaregistrování doménového jména a teprve poté se na základě podnětů dotčených osob hodnotí případné střety s jinými právy.

Mezi základní obecné principy uplatňované při posuzování kolizí práv a doménových jmen přitom patří to, že při posuzování zaměnitelnosti domén a ochranných známek, názvů či jmen se nepřihlíží k té části doménového jména, která je tvořena doménou nejvyšší úrovně. Je tak nerozhodné, že ochranná známka (název či jméno) neobsahuje označení domény nejvyšší úrovně (např. text „.cz“), neboť tento dovětek je sice důležitý z technického hlediska pro provoz počítačů, ale nemá rozlišovací způsobilost z hlediska běžného vnímání. Podstatné tak jsou dominantní prvky ochranných známek, názvů a jmen a to, zda v doménovém jménu jsou použity tyto dominantní prvky.¹⁹

Určitá typická jednání vedoucí ke kolizím doménových jmen získala své pojmenování:

- **Cybersquatting či domain-grabbing** – registrace a následné užívání doménového jména ve zlé víře na úkor ochranné známky, obchodní firmy názvu nebo jména jiné osoby. Typickým příkladem je registrace domény odpovídající ochranné známce, kterou si vlastník ochranné známky dosud nezaregistroval jako doménové jméno, nebo registrace domény, která je již zaregistrována pod jinou doménou nejvyšší úrovně. Příkladem je doménové jméno **komercnibanka.biz**, jehož registrace kolidovala s ochrannou známkou KOMERČNÍ BANKA a které bylo po skončení sporu převedeno na navrhovatele.
- **Typosquatting** – registrace doménových jmen využívající obvyklých překlepů při psaní na klávesnici, popřípadě jazykových neznalostí uživatelů (např. seynam.cz).
- **Domain hijacking** – únos či krádež doménového jména je buď jakékoliv jednání spočívající v registraci označení podléhajícího ochraně, tedy např. ochranné známky (viz

¹⁹ Např. Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 5. 2006, 32 Odo 447/2006

cybersquatting), nebo jednání využívající skutečnosti, že většina pokynů týkajících se doménových jmen je zadávána elektronicky. Podvržením e-mailů s pokynem k převodu domény může proto dojít ke změně držitele, a tedy k získání kontroly nad obsahem, který je prostřednictvím doménového jména dostupný. Toto jednání je nebezpečné zejména v tom, že uživatelé Internetu se mohou domnívat, že se nachází na oficiálních stránkách majitele práv k dotčenému označení, a je-li takové označení užíváno k obchodním aktivitám zahrnujícím např. zadávání platebních údajů, hesel apod., tedy jedná-li se např. o internetový obchod, útočník může v důsledku únosu doménového jména získat přístup k přihlašovacím údajům či číslům platebních karet uživatelů.

- **Reverse domain hijacking** – „obrácený“ únos či krádež doménového jména představuje jednání, kterým se vlastník později zaregistrované ochranné známky či obchodní firmy domáhá v soudním či mimosoudním řízení převodu staršího doménového jména.

Kolize doménových jmen navzájem

Doménové jméno může v prvé řadě kolidovat s jiným doménovým jménem. V drtivé většině případů se jedná o registrace spekulativní, parazitující na jiném doménovém jménu. Může se jednat o záměnu fonetickou vycházející z předpokládané neznalosti cizího jazyka běžného uživatele Internetu nebo o tzv. překlepové doménové jméno využívající neznalosti přesného znění původního doménového jména (tam, kde původní doménové jméno např. obsahuje zdvojenou hlásku, je zaregistrováno doménové jméno s jednou hláskou) nebo typických překlepů při psaní na klávesnici počítače.

Překlepové doménové jméno se přitom nemusí od původního doménového jména odlišovat jen záměnou pořadí některých písmen, za překlepové doménové jméno lze považovat i případ doménového jména **www.paegas.cz**, využívajícího překlepu ve formě absence tečky (.) při zápisu kompletní adresy *www.paegas.cz*, která by jinak odkázala uživatele na prezentaci jednoho z operátorů mobilních sítí v České republice.

Ochranné známky

Ochrannou známkou může být označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Ochrany přitom požívají na území České republiky ochranné známky

- národní, zapsané v rejstříku ochranných známek vedených Úřadem průmyslového vlastnictví,
- registrované známky mezinárodní, zapsané v rejstříku vedeném Mezinárodním úřadem duševního vlastnictví na základě mezinárodní přihlášky ve smyslu Madridské dohody o mezinárodním zápisu ochranných známek (1891) nebo Protokolu k Madridské dohodě (1989),

- komunitární, zapsané v rejstříku vedeném Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu²⁰ dle nařízení Rady ES,
- všeobecně známé ve smyslu Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví (1883) a Dohody o obchodních aspektech práv duševního vlastnictví (1995).

Kolize doménových jmen a ochranných známek vyplývají především z rozdílnosti zásad, kterými jsou ovládány registrace doménových jmen a registrace ochranných známek. Zatímco doménová jména jsou ze samotné podstaty systému doménových jmen ovládána nepřekročitelnou zásadou jedinečnosti doménového jména a nejčastěji užívanou zásadou priority registrace „first come, first served“, registrace ochranných známek je determinována zásadou speciality a zásadou teritoriality.

- **Zásadou speciality** se rozumí, že ochranná známka se zapisuje vždy pro konkrétní výrobky či služby a pouze pro ně požívá ochrany. Zatímco v případě ochranných známek samotných tato specialita v zásadě nepřináší problémy a mohou vedle sebe existovat shodné ochranné známky užívané pro různé druhy výrobků nebo služeb, v případě doménových jmen se tato zásada střetává s požadavkem jedinečnosti doménového jména, kdy vedle sebe nemohou (v rámci jedné domény nejvyšší úrovně) reálně existovat dvě shodná doménová jména. Registrací jediného doménového jména přitom může dojít k zásahu do práv k několika ochranným známkám, přičemž tyto známky mohou náležet různým subjektům.
- **Zásadou teritoriality** se rozumí, že ochranná známka se zapisuje a je chráněna vždy jen pro určité geografické území, mimo něž nepožívá ochrany. Národní ochranná známka je tak zapsána a chráněna jen na území České republiky, komunitární na území členských států Evropské unie apod. Doménová jména jsou sice rovněž zdánlivě teritoriálně omezena, když národní domény nejvyšší úrovně jsou vázány na jednotlivé státy, nicméně i tyto domény jsou dostupné globálně a generické domény již nemají, až na výjimky jako např. u tzv. „městských domén“ (BERLIN apod.), žádnou teritoriální vazbu. Není tak neobvyklé, že na „území“ národní domény nejvyšší úrovně se vedle primárně užívané národní domény (např. CZ) užívají i doménová jména náležející do jiných domén nejvyšší úrovně. Důvodem může být skutečnost, že odpovídající doména v národní doméně byla obsazena a bylo třeba hledat volnou doménu v jiné doméně nejvyšší úrovně, popřípadě snaha o „světovost“ (viz zejména umístování domén do generické domény COM) nebo snaha spojit význam domény druhé úrovně s vybranou doménou nejvyšší úrovně (viz např. časté umístování prezentací televizních stanic do národní domény TV).

Uvedené zásady speciality a teritoriality ochranných známek jsou ustanovením § 7 ZOZ prolomeny ve prospěch všeobecně známých ochranných známek a ochranných známek, které mají dobré jméno.

- **Dobré jméno** (dobrá pověst, renomé) je u **ochranné známky** vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků

²⁰ <https://oami.europa.eu>

nebo služeb takto označených očekává. Známkou s dobrým jménem je známkou natolik silnou, že odlišuje jejího vlastníka od jiných osob bez omezení na určitý okruh zboží nebo služeb, a to i v tom případě, není-li zapsána. Známkou s dobrým jménem tak může být jak ochrannou známkou zapsanou, tak známkou všeobecně známou (např. *Coca Cola*).

- Zavedením ochranné známky s dobrým jménem se zúžilo vymezení **všeobecně známé ochranné známky**, kterou je takové označení, které svou ochranu získalo nikoliv zápisem do rejstříku, ale získáním všeobecné známosti. Všeobecně známá známka tak není automaticky chráněna pro všechny výrobky a služby, ale jen pro ty z nich, pro které se stala v příslušném okruhu veřejnosti všeobecně známou, což nicméně nebrání tomu, aby ochrana byla rozšířena na všechny výrobky a služby za předpokladu, že všeobecně známá známka získala dobré jméno, tj. stala se významnou ve veřejnosti tak, že užívání pozdějšího označení bez řádného důvodu by nepoctivě těžilo z dobrého jména všeobecně známé známky.

Dochází k nejrůznějším situacím, kdy na sebe odlišné principy ovládající domény a ochranné známky naráží, a vznikají proto konflikty, které není jednoduché rozhodnout. Například konflikt dříve registrované národní ochranné známky s generickou (.COM) doménou, pod kterou není dostupná žádná aktivní prezentace. V takovém případě je nutno zvažovat, zda registrací domény došlo k užívání známky v obchodním styku, zda je dána podobnost výrobků a služeb jako jedno ze základních kritérií posuzování zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou a zda je splněna podmínka teritoriality. S odhlédnutím od těchto složitých příkladů však lze uvést, že užívání domény, v rámci níž je použita dříve zapsaná ochranná známka, pod níž je dostupná prezentace výrobků a služeb podobných těm, pro které je zapsána známka, přičemž jak známka, tak i doména jsou registrovány jako národní ve stejné zemi, bude nejčastěji považováno za porušení práv k ochranné známce, a to i v případě, že doména obsahuje ještě další prvky bez rozlišovací způsobilosti (např. domény jako „prodej-mercedes.cz“, „obchodkarcher.cz“).

Název právnické osoby

Právnické osoby mají svůj název (§ 132 OZ), který je v případě podnikatelů zapsaných do obchodního rejstříku označován jako obchodní firma (§ 423 OZ). Název právnické osoby je jedním z jejích identifikačních znaků, proto musí každá právnická osoba mít nejvýše jeden název, a to od samého počátku její existence, přičemž název musí mít takovou rozlišovací způsobilost, aby právnická osoba byla názvem individualizována a odlišena od ostatních právnických osob. Součástí názvu je přitom označení právní formy právnické osoby.

Název právnické osoby podléhá ochraně – při neoprávněném užití názvu je možné domáhat se upuštění od neoprávněného užití názvu a odstranění následku takového zásahu.

Neoprávněné užití názvu právnické osoby může zahrnovat jedno ze dvou typických deliktických jednání. Jednak lze do práva právnické osoby k jejímu názvu zasáhnout tak, že si jiná osoba zvolí název vůči tomuto názvu zaměnitelný, jednak může dojít i k tomu, že delikvent používá názvu právnické osoby, aniž tu je nějaká souvislost s jeho vlastním názvem. V prvním případě je podstata protiprávního jednání postavena na zaměnitelnosti dvou názvů spočívající v neo-

právněném užití podstatné a distinktivní složky názvu jiné právnické osoby. Ve druhém případě jde o neoprávněné užití názvu právnické osoby ve vlastním (užším) slova smyslu.

K porušení práva právnické osoby na ochranu jejího názvu dojde již v případě jednoho užití, neboť je zakázáno „užití“, nikoliv až „užívání“ (§ 135 odst. 1 OZ). Užití přitom musí být neoprávněné; rušitel se tedy neoprávněného užití dopustí v případě, že nezískal oprávnění název (resp. jeho distinktivní části) užívat např. na základě smlouvy. Nezáleží na tom, zda se rušitel v důsledku neoprávněného užití názvu obohatil či zda v důsledku jeho jednání vznikla právnické osobě škoda.

Ze shora uvedeného vyplývá, že při posuzování oprávněnosti užití názvu právnické osoby bude hrát rozhodující hledisko otázka časová; právo na ochranu názvu má ta právnická osoba, která právo k názvu získala dříve.

Zákon nestanoví, jakým způsobem může být název právnické osoby neoprávněně užit. Může se tak stát nejen užitím v názvu jiné právnické osoby, ale i užitím označení, které tvoří název nebo jeho distinktivní část, jiným způsobem, tedy např. i užitím v doménovém jménu.

Jedním z prvních rozhodnutí věnujících se kolizi doménového jména a názvu právnické osoby (obchodní firmy) bylo rozhodnutí ve věci doménového jména **ceskapojistovna.cz**²¹, ve kterém bylo rozhodnuto, že registrací doménového jména došlo k neoprávněnému zásahu do práv k všeobecně známé obchodní firmě. Soud považoval za rozhodující, že osoba hledající v Internetu informace o žalobci a jeho nabídce služeb znění obchodní firmy sama zadala a předpokládala otevření webových stránek žalobce. V daném případě přitom zadáním nejbližšího přírozeného ekvivalentu obchodní firmy „Česká pojišťovna“, tedy doménového jména **ceskapojistovna.cz**, byla zobrazena stránka s nabídkou služeb třetí osoby.

Ochrana názvu veřejnoprávních korporací

V rámci ochrany názvu právnických osob je poskytována i ochrana názvům veřejnoprávních korporací, např. obcí. Neoprávněné užití názvu obce jako veřejnoprávní korporace tak bylo dovozeno např. ve sporu o doménové jméno **ostrava.cz**, jehož se domáhalo Statutární město Ostrava²².

Vrchní zemský soud v Koblenci (Spolková republika Německo) však odepřel²³ ochranu názvu obce „Vallendar“ před registrací doménového jména **vallendar.de** firmou Vallendar Brennereitechnik GmbH, když dospěl k závěru, že obec sice nese uvedené jméno od 9. století, ale její název není příliš znám, a konstatoval, že obec má nárok na ochranu před registrací doménového jména obsahujícího název obce pouze tehdy, má-li její název zvláštní stupeň známosti. V opačném případě se podle soudu uplatní princip priority používaný při registracích doménových jmen.

Z uvedeného rozhodnutí tedy lze dovodit, že má-li soukromá osoba (fyzická či právnická) a veřejnoprávní korporace stejné jméno a u veřejnoprávní korporace není v souvislosti s jejím jménem

21 Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 8. 2004, sp.zn. 3 Cmo 293/2003 **ceskapojistovna.cz**

22 Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2005, sp.zn. 5 Cm 85/2001, **ostrava.cz**

23 Rozhodnutí Vrchního zemského soudu (OLG) v Koblenci (8 U 1842/00) ze dne 25. 01. 2002, **vallendar.de**

dán zvláštní stupeň známosti, je rozhodující okamžik zaregistrování předmětného doménového jména. O jiný případ by se samozřejmě jednalo za situace, kdy by soukromá osoba nenesla stejný název jako veřejnoprávní korporace, a přesto jako doménové jméno zaregistrovala název této korporace; v takovém případě lze předpokládat, že by soud zkoumal existenci dobré víry na straně soukromé osoby a v případě její absence by vysoce pravděpodobně veřejnoprávní korporaci přiznal ochranu jejího názvu.

Nabízí se otázka, zda obec má právo na ochranu názvu v úředním tvaru (např. Hlavní město Praha) nebo i ve tvaru zkráceném (např. Praha). Vrchní zemský soud v Kolíně (Spolková republika Německo) ve věci doménového jména **herzogenrath.de** rozhodl, že není povinností města Herzogenrath užívat v doménovém jméně rozlišující označení Stadt (město). Chránit je třeba jak úřední označení město Herzogenrath (Stadt Herzogenrath), tak také zkrácené označení Herzogenrath. Stejný závěr přitom vyplývá i ze shora citovaného rozhodnutí ve věci **ostrava.cz**, když označení „ostrava“ rovněž není totožné s úředním názvem „Statutární město Ostrava“. Lze tak uzavřít, že ochrana názvu veřejnoprávní korporace se vztahuje i na zkrácené označení, tedy nejen na úřední tvar názvu.

Je nutno podotknout, že dané pravidlo nemusí vylučovat registraci domény obsahující vedle zkráceného názvu obce rovněž další prvek (například „sluzby-ostrava.cz“), pokud takový prvek nebude naznačovat spojitost se samotnou obcí, užití názvu obce v doméně bude použito především za účelem označení geografického původu zboží nebo služby a pokud užíváním domény nebude docházet k nekalé soutěži nebo porušování práv k ochranné známce (viz např. rozsudek OLG Düsseldorf ze dne 15.01.2002, Az. 20 U 76/01, ve věci duisburg-info.de, či judikatura WIPO Arbitration a Mediation Center ve věci sachsen-anhalt.com nebo brabant-wallon.org).

Přednost doménového jména před ochrannou známkou nebo názvem právnické osoby

Existence práv na označení, zejména práv k ochranným známkám či názvům právnických osob, sama o sobě nemusí znamenat, že doménové jméno obsahující stejné označení bylo zaregistrováno v rozporu s těmito právy na označení.

Vlastník ochranné známky má výlučné právo takovou ochrannou známku používat ve spojení s výrobky a službami, pro které je chráněna, a nikdo další bez jeho souhlasu nesmí v obchodním styku užívat shodné označení, u něhož existuje z důvodu shodnosti či podobnosti pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace mezi označením a ochrannou známkou (§ 8 ZOZ). Obdobné ochrany přitom požívá i název právnické osoby (§ 135 odst. 2 OZ) či obchodní firma v případě toho, kdo ji po právu užil poprvé (§ 423 odst. 2 OZ).

Vlastník ochranné známky je nicméně v obchodním styku povinen strpět užívání shodného nebo podobného označení, pokud práva k tomuto označení vznikla před podáním přihlášky a užívání označení je v souladu s právem ČR. Stejně tak podnikatel musí strpět, pokud označení tvořící obchodní firmu bylo použito před zápisem obchodní firmy.

Jestliže tak práva k doménovému jménu vzniknou před podáním přihlášky ochranné známky či před zápisem obchodní firmy do obchodního rejstříku, držitel doménového jména svědčí

právo předchozího uživatele, a to za předpokladu, že držitel předmětné označení doménového jména zvolil a užívá je v souladu s dobrými mravy soutěže a právem ČR. V takovém případě nemůže být držiteli doménového jména v okamžiku registrace přičítána zlá víra a registrací či užíváním doménového jména nedochází k zásahu do mladších práv vlastníka ochranné známky či obchodní firmy.²⁴

Na druhou stranu nelze na dobrou víru usuzovat v případě, kdy dojde k registraci doménového jména shodného či zaměnitelného s ochrannou známkou nebo obchodní firmou dříve, než jsou zaregistrovány (zapsány), ovšem fakt, že daný vlastník práv existuje, či se dokonce připravuje vstoupit na trh, je v okamžiku registrace doménového jména dostatečně znám.²⁵

Jména fyzických osob

Fyzická osoba (člověk) má právo na ochranu svého osobního jména a příjmení (§ 77 OZ), případně rodného příjmení či pseudonymu, pokud vejde ve známost. Tato ochrana náleží každé fyzické osobě bez rozdílu, tedy i fyzické osobě nezletilé.

Ke střetům doménových jmen s právem na ochranu jména fyzické osoby dochází především u veřejně činných osob (umělců, politiků apod.), kdy jsou jejich jména registrována jako doménová jména.

V České republice je patrně jedním z nejznámějších sporů o ochranu jména fyzické osoby před registrací doménového jména, které jméno fyzické osoby obsahuje, spor ve věci doménového jména **dagmarhavlova.cz**, které bylo zaregistrováno v době, kdy Dagmar Havlová byla veřejně činnou osobou (manželkou tehdejšího prezidenta České republiky), a s jehož využitím byly provozovány komerční stránky. Cílem bylo zjevně přitáhnout návštěvníky Internetu hledající informace o osobě Dagmar Havlové na komerční stránky a zvýšením návštěvnosti stránek dosáhnout i zvýšení zisku těmito stránkami generovaného. Držitel doménového jména a provozovatel komerčních stránek argumentovali skutečností, že disponují souhlasem stejnojmenné osoby, která nemá s manželkou prezidenta nic společného, aby zaregistrovali doménové jméno obsahující její jméno a příjmení a na něm prezentaci provozovali. Věc byla řešena cestou trestního řízení pro trestný čin poškozování cizích práv dle § 209 TZ a v prvním stupni soud konstatoval²⁶, že k poškozování cizích práv skutečně došlo. Soud se nicméně detailně nezabýval otázkou, zda k poškozování práv došlo již samotnou registrací doménového jména **dagmarhavlova.cz**, nebo až jeho užitím k provozování komerčního obsahu. Doménové jméno bylo následně mimosoudně převedeno na Nadaci Dagmar a Václava Havlových VIZE 97 a jsou na něm prezentovány informace o Dagmar Havlové.

Uplatňování práv na ochranu osobnosti přísluší po smrti dotčené fyzické osoby osobám blízkým (§ 82 odst. 2 OZ), tj. rodičům či dětem, sourozencům a manželům nebo partnerům, osobám

24 Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 3 Cmo 62/2013, stavba.cz

25 Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 3 Cmo 318/2006, tpca.cz

26 Rozsudek Okresního soudu v České Lípě z července 2003

sešvagřeným, osobám, které spolu trvale žijí, či jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pociťovala jako újmu vlastní.

Jedná se o zvláštní právní nástupnictví určitých taxativně vypočtených osob *ex lege*, nejde o právní nástupnictví na základě titulu dědění. Právo uplatňovat práva na ochranu osobnosti zemřelé osoby přitom přísluší bez ohledu na to, byl-li neoprávněný zásah učiněn ještě za jejího života, či až po její smrti. Oprávnění uplatňovat právo na ochranu osobnosti zemřelé osoby není časově omezeno stanovením lhůty, nicméně jisté omezení vyplývá ze skutečnosti, že toto oprávnění nepřechází na dědice osob vyjmenovaných shora, pokud samy nejsou osobami blízkými.

Vzhledem k uvedenému si tak lze představit, že osoba blízká zemřelému bude oprávněna uplatňovat právo na ochranu osobnosti zemřelého a bude se úspěšně domáhat ochrany jména zemřelého proti registraci či užívání doménového jména obsahujícího jméno zemřelé fyzické osoby. Uplatnění takového práva by pak připadalo v úvahu jak za situace, kdy doménové jméno bylo registrováno nebo užíváno ještě za života příslušné fyzické osoby, tak za situace, kdy k registraci anebo užívání došlo až po její smrti.

Příkladem uplatňování práva na ochranu jména zemřelé fyzické osoby byl spor týkající se doménového jména **vaclavhavel.eu**, který vedla vdova po zemřelém prezidentovi České republiky. Ačkoliv byla uplatněna i práva k ochranné známce „VACLAV HAVEL LIBRARY“, rozhodnutí se zabývalo i samotnou ochrannou jména Václav Havel a výsledkem řízení bylo přiznání nároku na ochranu před neoprávněnou registrací doménového jména a uložení jeho převodu na navrhovatelku.²⁷

Kolize z důvodu nekalé soutěže

Nekalá soutěž je jedním ze způsobů, jakým může dojít k poškození hospodářské soutěže. Nekalou soutěží je jednání v hospodářském styku, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům (§ 2976 odst. 1 OZ).

Účastníkem hospodářské soutěže, a tedy osobou, která se může dopustit nekalosoutěžního jednání jako jednání, které poškozují hospodářskou soutěž, jsou fyzické i právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikateli. Není totiž rozhodující to, zda jde o podnikatele, ale to, zda jde o jednání uskutečněné za účelem soutěžního záměru, a nikoliv záměru jiného.²⁸

Právní praxe přitom pojem účastníka hospodářské soutěže vykládá široce, neboť v soutěžním vztahu jsou nejen přímí soutěžitelé, poskytující totožná plnění, ale i všechny ostatní subjekty, včetně nepodnikatelů, které působí v podobných, navazujících nebo navzájem substituovatelných oborech nebo hospodářských činnostech²⁹. Soutěžiteli jsou tudíž všichni, mezi nimiž na základě objektivní povahy jejich výrobků nebo služeb dojde na trhu k hospodářskému stře-

²⁷ Rozhodnutí Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ze dne 6. 12. 2013, CAC 06573 (http://eu.adr.eu/adr/decisions/decision.php?dispute_id=6573)

²⁸ Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 10. 2003, sp.zn. 29 Odo 106/2001

²⁹ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 3. 2006, sp.zn. 19 Cm 251/2001, systemy.cz

tu. Za soutěžitele tak lze považovat i ty subjekty, mezi nimiž pro nekalost počínání jednoho z nich vlastně nikdy k přímému konkurenčnímu střetu nedojde. V případě doménových jmen tak může být za soutěžitele považována i fyzická osoba nepodnikající v pojišťovnictví, která si zaregistrovala doménové jméno **ceskapojistovna.cz**, a která tak vstoupila do hospodářské soutěže se společnostmi poskytující pojistné produkty.

Jednáním v hospodářské soutěži je pak jednání účastníka hospodářské soutěže ve smyslu výše popsaného obsahu tohoto pojmu, přičemž je-li takové jednání v rozporu s dobrými mravy a je způsobilé přivodit újmu, jedná se o jednání nekalosoutěžní.

Za jednání v rozporu s dobrými mravy, které představuje podmínku posouzení takového jednání jako nekalosoutěžního, pak lze považovat jednání odporující smyslu a účelu hospodářské soutěže, které by mohlo zkusit společenskou funkci soutěže a tím zeslabit či vyloučit pozitivní účinky soutěže nebo je změnit v účinky negativní.

Soutěžní vztah nemusí existovat pouze mezi existujícími subjekty, neboť soudní praxe dovodila, že soutěžní vztah je dán již mezi osobou či kolektivem fyzických osob připravujících založení nového podnikatelského subjektu. Soutěžní vztah bude dán i při jednání soutěžitele vůči jinému, který se sice určitou obchodní činností dosud nezabývá, avšak vzhledem ke všem okolnostem lze výkon takové činnosti u něho postupem doby s největší jistotou předpokládat. I v rámci přípravy podnikání, která obvykle zahrnuje celou řadu kroků včetně tvorby označení podnikatele, přípravy reklamních a marketingových aktivit, tak lze považovat zakladatele takového podnikatele za soutěžitele v rámci hospodářské soutěže. Pokud by proto třetí osoba získala kupříkladu informaci o připravovaném názvu podnikatele a tento název si zaregistrovala jako doménové jméno, bylo by možné považovat takové jednání za jednání nekalosoutěžní, jak dovodil např. Vrchní soud v Praze ve věci doménového jména **tpca.cz**, které bylo zaregistrováno před vznikem společnosti Toyota Peugeot Citroen Automobile Czech, s. r. o., poté, kdy vešlo ve známost označování připravovaného podniku „TPCA“³⁰. Na citované rozhodnutí pak navazuje závěr Vrchního soudu v Praze, že pokud ten, kdo teprve na trh v budoucnu vstoupí, připravuje úspěch tohoto vstupu propagací budoucích služeb, je třeba toto jeho jednání hodnotit jako jednání učiněné v rámci hospodářské soutěže.³¹

Nekalá soutěž je zákonem vymezena ve formě výčtu příkladů skutkových podstat, které jsou za nekalosoutěžní jednání považovány, a dále pak ve formě tzv. generální klauzule, která umožňuje velmi pružnou aplikaci na jednání výslovně zákonem nepředvídaná a dle které je nekaloú soutěží jednání v hospodářské soutěži, které je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům anebo spotřebitelům.

Pokud jde o doménová jména, v úvahu připadají jen některé výslovně vyjmenované skutkové podstaty nekalé soutěže:

- **Klamavá reklama** (§ 2977 OZ) je taková reklama, která souvisí s podnikáním nebo povoláním, sleduje podpořit odbyt movitých nebo nemovitých věcí nebo poskytování služeb,

30 Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 1. 2007, sp.zn. 41 Cm 195/2004, tpca.cz

31 Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 12. 1997, sp.zn. 3 Cmo 91/97

včetně práv a povinností, klame nebo je způsobilá klamat podáním nebo jakýmkoli jiným způsobem osoby, jimž je určena nebo k nimž dospěje, a tím i zřejmě způsobilá ovlivnit hospodářské chování takových osob.

- **Klamavé označení zboží nebo služby** (§ 2978 OZ) je bez ohledu na použité prostředky takové přímé či nepřímé označení, které je způsobilé vyvolat v hospodářském styku mylnou domněnku, že jím označené zboží nebo služba pocházejí z určité oblasti či místa nebo od určitého výrobce anebo že vykazují zvláštní charakteristický znak nebo zvláštní jakost, a to bez ohledu na to, zda označení bylo uvedeno bezprostředně na zboží, na obalu, obchodní písemnosti nebo jinde.
- **Vyvoláním nebezpečí záměny** (§ 2981 OZ) je užití jména osoby nebo zvláštního označení závodu užívaného již po právu jiným soutěžitelem nebo zvláštního označení či úpravy výrobku, výkonu nebo obchodního materiálu závazku, které v zákaznických kruzích platí pro určitý závod za příznačné, pokud je takové užití způsobilé vyvolat nebezpečí záměny nebo klamnou představu o spojení s jiným soutěžitelem, jeho závodem, pojmenováním, zvláštním označením nebo s výrobkem či výkonem jiného soutěžitele.
- **Parazitování na pověsti závodu, výrobku či služeb jiného soutěžitele** (§ 2982 OZ) je zneužití pověsti závodu, výrobku nebo služby jiného soutěžitele umožňující získat pro výsledky vlastního nebo cizího podnikání prospěch, jehož by soutěžitel jinak nedosáhl.
- **Zlehčováním** (§ 2984 OZ) je jednání, jímž jsou o poměrech, výkonech nebo výrobku jiného soutěžitele uváděny nebo rozšiřovány pravdivé či nepravdivé údaje způsobilé tomuto soutěžiteli přivodit újmu.
- **Srovnávací reklama** (§ 2980 OZ) přímo nebo nepřímě označuje jiného soutěžitele nebo jeho zboží či službu, pokud není výslovně prohlášena za přípustnou.
- S využitím doménového jména se pak lze dopustit **tzv. dotěrného obtěžování** (§ 2986 OZ), kterým je sdělování údajů o soutěžiteli, zboží nebo službách, jakož i nabídka zboží nebo služeb s využitím telefonu, faxového přístroje, elektronické pošty nebo podobných prostředků, ačkoli si takovou činnost příjemce zjevně nepřeje, nebo sdělování reklamy, při kterém její původce utají nebo zastře údaje, podle nichž ho lze zjistit, a neuvede, kde příjemce může bez zvláštních nákladů přikázat ukončení reklamy.

Vzhledem k obecnosti definice nekalé soutěže (generální klauzule dle § 2976 odst. 1 OZ) i speciálních skutkových podstat nekalé soutěže bude spíše pravidlem, že protiprávní jednání související s registrací anebo užíváním doménového jména bude naplňovat znaky několika skutkových podstat a vždy pak znaky generální klauzule.

V souvislosti s nekalou soutěží pak není třeba rozlišovat mezi registrovaným doménovým jménem, které jinak neslouží k dalším účelům, a doménovým jménem, které je užíváno a jeho prostřednictvím je např. zpřístupněna webová stránka. Za nekalosoutěžní tak může být považováno jak „prosté“ registrování³² doménového jména kolidujícího s ochrannou známkou či názvem výrobku (nejspíše jako klamavé označení zboží a služeb nebo vyvolání nebezpečí záměny či parazitování na pověsti), tak užití doménového jména k prezentaci konkurenčního

32 Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č.j. 3 Cmo 283/2014-111 (obklady-rako.cz)

výrobku (klamavá reklama, parazitování na pověsti, vyvolání nebezpečí záměny). Nekalosoutěžní by mohlo být i takové užití doménového jména, kdy by pod doménovým jménem odpovídajícím názvu soutěžitele či jeho výrobku byla dostupná „prázdná“ prezentace neobsahující žádné informace (zlehčování, neboť zákazník se může domnívat, že výrobce není schopen vytvořit prezentaci, má technické problémy, ukončil činnost apod.). A o nekalosoutěžní jednání by patrně šlo i v případě absence jakékoliv prezentace, která by se projevovala chybovým hlášením, které by se uživateli zobrazilo při pokusu o zobrazení prezentace (opět posouzeno nejspíše jako zlehčování).

Není přitom důležité, že držitel doménové jméno neužívá či jeho prostřednictvím pouze odkazuje na vlastní stránky. Z toho, že doménové jméno není dlouhodobě využíváno, naopak plyne možnost spekulativního jednání jejího držitele, přičemž takové jednání může být dovozováno i z *modu operandi* držitele, pokud ten registruje takových doménových jmen řádově více.

Vícečetné kolize

Vzhledem k četnosti možných kolizí doménových jmen je třeba připustit existenci více paralelních kolizí mezi jedním doménovým jménem a právy třetích osob. Přitom není vyloučeno, a je dokonce pravděpodobné, že osoby oprávněné z těchto práv mohou být osobami různými. Na jedné straně tak jedné osobě může svědčit vůči jednomu doménovému jménu více práv současně (např. práva z ochranné známky, obchodní firmy a proti nekalé soutěži), na straně druhé však vůči jedinému doménovému jménu mohou svědčit různá práva více osobám (např. v případě ochranných známek je existence shodných ochranných známek výslovně předvídána, když vedle sebe mohou existovat shodné ochranné známky, jsou-li zapsány každá pro jinou třídu výrobků nebo služeb).

Práva k doménovému jménu nelze považovat za práva absolutní. Registrací doménového jména nevzniká držiteli právo chráněné proti jakémukoliv rušení jinými právy třetích osob, ale pouze právo doménové jméno užívat, přičemž takové užívání musí být v souladu s právním řádem, tj. nesmí porušovat práva třetích osob.

Právo k doménovému jménu se pak nestane absolutním právem ani za situace, kdy je právo autoritativně přiznáno soudním rozhodnutím. Je-li tak držitel doménového jména žalován z titulu porušení práv žalobce (např. práva na ochranu názvu právnické osoby) a nárok žalobce není soudem shledán jako důvodný, neznamená takové rozhodnutí ve prospěch držitele doménového jména přiznání absolutního nároku na toto doménové jméno a držitel se může stát adresátem žaloby jiného subjektu domnívajícího se, že jsou porušována jeho práva.

Stejně tak úspěch žalobce, jehož právům soud poskytne ochranu proti držiteli doménového jména a jemuž bude např. v rámci odstranění závadného stavu doménové jméno převedeno, nezískává v důsledku takového rozhodnutí absolutní právo k doménovému jménu, které by požívalo ochrany před jinými právy třetích osob. Takový úspěšný žalobce se tak může stát adresátem žaloby jiného subjektu domnívajícího se, že jsou porušována jeho práva.

Získání doménového jména v důsledku soudního sporu vedeného proti původnímu držiteli doménového jména nezakládá „imunitu“ vůči nárokům opírajícím se o ochranu práv, která se mohou s tímto doménovým jménem nadále střetávat. Uvedený závěr přitom není v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata) ve smyslu ustanovení § 159a odst. 5 OSŘ, neboť se nejedná o řízení o témže nároku nebo stavu, témže předmětu řízení a mezi týmiž osobami.

Dobrá a zlá víra

Při posuzování, zda registrace či užívání doménového jména je v kolizi s právem třetích osob, hraje roli i zjištěná subjektivní stránka jednání držitele, zejména zkoumání jeho dobré víry. Dobrá víra zpravidla nebývá shledána tehdy, pokud držitel sám nemá žádný právní nárok či právem jinak uznaný právní zájem na tom, aby toto doménové jméno pro sebe držel. O nedostatku dobré víry svědčí zpravidla i to, že doménové jméno není reálně hospodářsky užíváno.

Pravidla platná pro mimosoudní řešení doménových sporů stanoví detailnější popis případů, kdy lze u držitele usuzovat na zlou víru (nedostatek dobré víry). Podle pravidel platných pro řešení sporů o domény EU tak například platí, že na nedostatek dobré víry lze usuzovat tehdy, pokud doménové jméno bylo zaregistrováno nebo získáno zejména pro účely prodeje, pronájmu nebo jiného převodu doménového jména majiteli chráněného označení nebo pokud bylo použito za účelem přilákání uživatelů Internetu na stránky držitele (namísto stránek majitele chráněného označení).

Nedostatek dobré víry může být shledán i tehdy, jestliže doménové jméno bylo zaregistrováno s cílem zabránit majiteli chráněného označení vyjádřit toto jméno v odpovídajícím doménovém jménu, pokud držitel doménového jména tímto způsobem postupuje opakovaně, doménové jméno neuvádí po dobu 2 let od jeho registrace, cílem registrace bylo narušení činnosti majitele chráněného označení nebo přes tvrzené zahájení užívání doménového jména k užívání nedošlo ani do 6 měsíců od zahájení mimosoudního řešení sporu.

Ačkoliv tato pravidla nejsou explicitně stanovena ani pro ostatní domény nejvyšší úrovně (ani pro doménu CZ), jedná o standard, podle kterého v praxi posuzují jednání držitele doménového jména, které je předmětem sporu, i soudy rozhodující spory o jiné domény.

Odpovědnost za porušení práv třetích osob

Odpovědnost za porušení práv třetích osob, ke kterému dojde v důsledku registrace doménového jména, nese primárně držitel doménového jména.

Odpovědnost za porušení práv, k němuž dojde v důsledku užívání doménového jména, pak může nést držitel doménového jména nebo jeho uživatel, který není totožný s držitelem doménového jména.

Naproti tomu správce domény nejvyšší úrovně zpravidla odpovídá za porušení práv třetích osob v důsledku registrace či užívání doménového jména nenes. K tomu existuje konstantní judikatura českých obecných soudů, které opakovaně konstatovaly, že správce domény CZ

nenese odpovědnost za porušení práv majitele chráněných práv³³. Přesto je nutno konstatovat, že existují názory, že by správce domény nejvyšší úrovně, jako subjekt, který vede registr doménových jmen, mohl nést odpovědnost za obsah informací uložených v tomto registru na žádost držitele doménového jména, pokud mohl vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo pokud se dozvěděl prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání držitele a neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takových informací³⁴. Zatím nicméně nebylo vydáno žádné soudní rozhodnutí, kterým by byla taková odpovědnost správce domény nejvyšší úrovně konstatována.

Na druhou stranu některá zahraniční soudní rozhodnutí shledala registrátora (tedy nikoliv správce domény nejvyšší úrovně, ale subjekt, jehož prostřednictvím došlo k registraci domény) odpovědným za porušení práv stěžovatele, jestliže nezrušil registraci domény, která jeho prostřednictvím byla zaregistrována, přes upozornění stěžovatele, že prostřednictvím domény dochází k porušení autorských práv stěžovatele k hudebním dílům.³⁵ Odpovědnost tak nebyla shledána ani za samotnou registraci domény, ani za její užívání, ale za to, že po upozornění na takové protiprávní užívání registrátor nevykonal technicky a ekonomicky opodstatněné kroky k tomu, aby zabránil dalšímu porušování práv stěžovatele k hudebním dílům. Závěr soudu se přitom netýkal toho, že by samotné znění doménového jména porušovalo práva stěžovatele, ale že prostřednictvím stránek dostupných pod doménovým jménem byla sdílena hudební díla, k nimž stěžovatel vykonával práva.

Doménové spory

Řešení doménových sporů probíhá buď cestou běžného soudního řízení před obecnými soudy, nebo cestou mimosoudního či alternativního řešení sporů (*ADR – Alternative Dispute Resolution*), a to v závislosti na pravidlech nastavených pro tu kterou doménu nejvyšší úrovně jejím správcem a v závislosti na druhu takového sporu.

Doménové spory řešené obecnými soudy

V zásadě platí, že všechny doménové spory lze řešit před obecnými (státními) soudy. Pokud není v této části výslovně uvedeno jinak, týkají se dále uvedené závěry pouze řízení před obecnými soudy České republiky.

33 Např. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 11. 2008, č.j. 3 Cmo 112/2008-107, dove.cz a hera.cz

34 Jedná se o odpovědnost dle § 5 ZSIS

35 Rozsudek Zemského soudu Saarbrücken, Spolková republika Německo, ze dne 15. 1. 2014, sp.zn. 7 O 82/13

Pravomoc a příslušnost obecných soudů

V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány (§ 7 odst. 1 OSŘ). Vzhledem k tomu, že v českém právním řádu neexistuje právní předpis, který by stanovoval, že ve věcech doménových jmen rozhodují jiné orgány než soudy, a vzhledem k tomu, že problematiku práv, s nimiž se obvykle doménová jména dostávají do kolize, rovněž rozhodují soudy, platí, že ve věcech doménových jmen je vždy dána pravomoc soudů.

Protože valná většina sporů týkajících se doménových jmen je vyvolána kolizí doménového jména a ochranných známek, názvu právnických osob a nekalé soutěže, jsou v prvním stupni k rozhodování o těchto sporech věcně příslušné krajské soudy, když tyto rozhodují jako soudy prvního stupně ve sporech vyplývajících z práva duševního vlastnictví, ve sporech o ochranu práv porušených nebo ohrožených nekalým soutěžním jednáním nebo nedovoleným omezením soutěže a ve věcech ochrany názvu právnické osoby. Bude-li spor nicméně veden v důsledku kolize doménového jména a jména fyzické osoby, bude k rozhodování věcně příslušným okresní soud.

K řízení o podané žalobě je místně příslušným obecný soud účastníka, proti němuž žaloba směřuje. Obecným soudem účastníka přitom je v případě fyzické osoby soud, v jehož obvodu má fyzická osoba bydliště nebo v jehož obvodu se zdržuje, v případě fyzické osoby, která je podnikatelem, soud, v jehož obvodu má místo podnikání, bydliště nebo v jehož obvodu se zdržuje, a v případě právnické osoby soud, v jehož obvodu má své sídlo.

Je-li však předmětem sporu kolize s právy vycházejícími z průmyslového vlastnictví, tedy zejména s právy k ochranným známkám, bude dána výlučná pravomoc Městskému soudu v Praze.

V případě, že je držitelem doménového jména fyzická osoba, která není občanem České republiky, nezdržuje se na jejím území ani zde nemá místo podnikání, popřípadě právnická osoba se sídlem mimo území České republiky, je možné vůči takové osobě uplatnit majetková práva u soudu, v jehož obvodu má majetek, nebo u soudu, v jehož obvodu je v České republice umístěn její podnik nebo organizační složka jejího podniku. Vůči zahraniční osobě by tak bylo možné podat žalobu u českého soudu, neboť v jeho obvodu má tato osoba doménové jméno, které lze pro tyto účely považovat za majetek.

V případě, že se však bude jednat o zahraniční osobu se sídlem/bydlištěm na území některého z členských států Evropské unie (s výjimkou Dánska), je třeba určit místní příslušnost soudu na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Podle citovaného nařízení pak může být osoba, která má bydliště (nebo v případě právnické osoby sídlo, ústředí nebo hlavní provozovnu) na území některého členského státu, v jiném členském státě žalována ve věcech týkajících se deliktů odpovědnosti u soudu místa, kde došlo nebo může dojít ke škodné události (článek 7 odst. 2 Nařízení). Ve věcech střetu doménových jmen s některým z výše uvedených práv tak lze zahraniční osobu (má-li bydliště či sídlo na území

některého z členských států Evropské unie) žalovat u soudu v České republice, a to nejčastěji u soudu dle sídla žalobce, neboť ke škodné události bude nejčastěji docházet právě u žalobce.

Okruh účastníků řízení

Žalobcem v případě sporů týkajících se doménových jmen je osoba, která se cítí být v důsledku registrace doménového jména nebo jeho užívání dotčena na svých právech. V některých případech vystupuje na straně žalobce více osob. Stává se tak zejména tehdy, pokud každá z těchto osob disponuje právy, která měla být registrací doménového jména dotčena. Na straně žalující tak může např. vystupovat zahraniční právnická osoba z titulu práv k ochranné známce a obchodní firmě i její tuzemská dceřiná společnost z titulu práv k obchodní firmě či z titulu nároku na ochranu před nekalosoutěžním jednáním.

Okruh dalších účastníků řízení je dán rozhodnutím žalobce o tom, vůči komu bude jeho návrh (žaloba) směřovat. Ve sporech o doménová jména nicméně musí být vždy žalován držitel doménového jména, neboť se v řízení budou projednávat jeho práva k doménovému jménu a bez toho, že by byl účastníkem řízení, by nebylo možné řízení konat.

Účastníkem řízení může být z rozhodnutí žalobce i registrátor, jehož prostřednictvím byla doména zaregistrována, nebo správce domény nejvyšší úrovně, v praxi však odpovědnost za porušení práv žalobce těmito osobami shledána nebyla.

V této souvislosti je třeba připomenout, že nebude-li žaloba proti některému z žalovaných úspěšná, může být žalobci uložena povinnost hradit příslušnému žalovanému náhradu nákladů řízení. Žalobce by proto měl zvážit, zda do okruhu žalovaných zahrnout i subjekty, u kterých je odpovědnost za porušení práv žalobce nejistá.

Identifikace držitele doménového jména

Údaje o držiteli doménového jména jsou vedeny v centrálním registru doménových jmen pro každou doménu nejvyšší úrovně samostatně. Jedná se nicméně o údaje, které o sobě do centrálního registru zadali sami držitelé, a nelze tak vyloučit, že budou neúplné či nepravdivé.

V některých doménách nejvyšší úrovně je přitom umožněno některé tyto údaje v rámci ochrany osobních údajů skrýt. Týká se to rovněž domény CZ, ale třeba i EU. V takovém případě správce poskytne tyto skryté údaje v případě odůvodněné žádosti tak, aby bylo možné zahájit vůči držiteli soudní řízení.

V případě osob, které jsou zapsány ve veřejných rejstřících (obchodní rejstřík) nebo jiných dostupných evidencích (rejstřík plátců DPH nebo živnostenský rejstřík), lze zkontrolovat platnost údajů vedených u dotčené osoby v registru doménových jmen a ověřit ještě před podáním žaloby, zda jsou tyto údaje pravdivé. U osob, které v takových rejstřících zapsány nejsou, nebo u osob, které mají v registru doménových jmen vedeny nesprávné nebo neúplné údaje, a nelze je tak ztotožnit s konkrétními osobami, nezbyvá než důvěřovat v pravdivost záznamů v registru doménových jmen s tím, že autoritativní zjištění, zda dotyčná osoba existuje či zda uváděné údaje týkající se zejména dat narození a bydliště jsou pravdivé, případně v rámci přípravy jednání soudu.

Protože držitel doménového jména v doméně CZ má povinnost uvést o sobě úplné a pravdivé údaje, má správce domény právo zrušit registraci v případě, že zjistí, že takové údaje jsou nepravdivé, nepřesné, neúplné nebo zavádějící.

Označení sporného doménového jména

Má-li být předmětem sporu konkrétní doménové jméno, musí být samozřejmě v žalobě identifikováno a musí být uvedeno přesně ve znění, v jakém je zaregistrováno. Skládá-li se tedy doménové jméno z více slov, nesmí v něm být obsažena mezera, protože součástí domény mezera být z technických důvodů nemůže. Jestliže označení, které je jako doménové jméno zaregistrováno, obsahuje diakritiku a příslušná doména nejvyšší úrovně registraci znaků s diakritikou (nebo nelatinkových znaků) neumožňuje, nesmí ani označení sporného doménového jména v žalobě obsahovat diakritiku.

Rovněž je třeba pamatovat na to, že součástí doménového jména není text „www“. Předmětem sporu je zpravidla doménové jméno zahrnující doménu nejvyšší úrovně a doménu druhé úrovně (domena.cz). Pokud by předmětem sporu bylo doménové jméno zahrnující doménu nejvyšší úrovně, doménu druhé úrovně a doménu třetí úrovně (www.domena.cz), nebude rozhodováno o nakládání s doménovým jménem „domena.cz“ jako s celkem, ale pouze ve spojení s doménou třetí úrovně „www“. Zákaz užívat doménové jméno „www.domena.cz“ proto může znamenat, že lze užívat doménové jméno „shop.domena.cz“, „mail.domena.cz“ a jakékoliv jiné varianty zahrnující doménu třetí úrovně.

Prostředky nápravy v řízení před obecnými soudy

Domáhá-li se dotčená osoba ochrany svých práv, se kterými může být doménové jméno v kolizi, má zpravidla volbu způsobů, jaké budou k ochraně práva užity, a to v závislosti na povaze práva, jehož ochrany se domáhá.

Ve všech případech zásahů do práv vzniklých v důsledku registrace či užívání doménového jména připadá v úvahu právo domáhat se, aby od neoprávněného zásahu bylo upuštěno, aby byl odstraněn závadný stav či aby byl odstraněn následek neoprávněného zásahu, případně přiměřeného zadostiučinění. Pokud se držitel doménového jména v důsledku neoprávněného zásahu obohatil, lze vyžadovat vydání bezdůvodného obohacení, a pokud vznikla takovým jednáním škoda, lze se domáhat její náhrady.

Povinnost zdržet se užívání doménového jména

Jedním z hlavních nároků, jež lze uplatnit v případě doménového jména kolidujícího s některým z vyjmenovaných práv, je právo požadovat upuštění od jednání porušujícího tato práva (tzv. zdržovací nárok). Ve věcech doménových jmen je pak adekvátní povinnost formulována jako povinnost zdržet se užívání doménového jména.

Soudy tak rozhodují o tom, že držitel doménového jména je povinen se zdržet jakékoli dispozice s doménovým jménem či zdržet se užívání doménového jména. Rozsah této povinnosti již není dále soudy konkretizován. Není tak jasné, zda povinnost zdržet se užívání vedle

povinnosti reálně neužívat doménové jméno, tj. neposkytovat s jeho využitím žádné služby (www prezentace, e-mail apod.), zahrnuje i povinnost vzdát se registrace doménového jména jako takové. Jinými slovy, zda již prostá registrace doménového jména je užíváním, a zda tak lze ze zákazu užívání dovodit i zákaz registrování a u již zaregistrovaného doménového jména povinnost vzdát se doménového jména, a tedy i jeho registrace.

Přestože soudní praxe došla k závěru, že již samotná registrace doménového jména je užitím označení, kterým je doménové jméno tvořeno³⁶, ve výroku soudního rozhodnutí by mělo být jasně uvedeno, zda se držitel doménového jména vyslovením zákazu užívání zakazuje i držení doménového jména, tedy zda se mu de facto ukládá povinnost vzdát se registrace doménového jména.

Každé soudní rozhodnutí musí být vykonatelné, v rámci nuceného výkonu rozhodnutí tedy musí být relativně jednoduše zjištělné, zda je takové rozhodnutí plně nebo nikoliv, a pokud ne, musí být uplatněn jeden ze zákonem předvídaných způsobů výkonu rozhodnutí. Pokud by z rozhodnutí nebylo na první pohled jasné, co je rozhodnutím ukládáno, nelze rozhodnutí vykonat bez toho, že by soud vykonávající rozhodnutí přezkoumával, co je vlastně podstatou jednání povinného, a co tedy soud má při výkonu rozhodnutí vykonat. V tomto případě by měl vykonávající soud zkoumat, zda povinnost zdržet se užívání nezahrnuje i povinnost vzdát se doménového jména nebo jeho registrace, což tomuto soudu zjevně nepřísluší.

Druhým důvodem, proč povinnost zdržet se užívání v sobě automaticky nemusí zahrnovat i povinnost vzdát se doménového jména nebo jeho registrace, je pak skutečnost, že pokud by se žalobce chtěl vedle povinnosti zdržet se užívání domoci i povinnosti vzdát se doménového jména nebo jeho registrace, může se uložení této povinnosti domáhat výslovně vedle povinnosti zdržet se užívání. V celé řadě případů se ostatně žalobce domáhal vedle povinnosti zdržet se užívání doménového jména i povinnosti převést doménové jméno na žalobce. Uložení povinnosti převodu doménového jména (někdy též v rozhodnutích vyjádřeno jako povinnost převést registraci doménového jména) může být považováno za rozšíření povinnosti zdržet se jeho užívání, ještě spíše pak půjde o jeden ze způsobů, jak odstranit závadný stav.

Nicméně je třeba uzavřít, že pokud by soudní rozhodnutí obsahovalo pouze povinnost zdržet se užívání doménového jména, nelze se na jeho základě domáhat, aby se držitel doménového jména vzdal, či aby registrace doménového jména byla zrušena nebo aby doménové jméno bylo převedeno na žalobce, neboť vymáhání takové povinnosti by představovalo vymáhání nad rámec soudního rozhodnutí.

Povinnost převést doménové jméno či jeho registraci

Právní praxe ve věci řešení doménových sporů před obecnými soudy byla po dlouho dobu vcelku jednoznačná v tom, že v rámci uplatnění nároku na odstranění závadného stavu v případě registrace doménového jména kolidujícího s ochrannou známkou či názvem právnické

³⁶ Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č.j. 3 Cmo 283/2014-111, obklady-rako.cz

osoby se lze domáhat uložení povinnosti držiteli doménového jména převést doménové jméno (nebo jeho registraci) na žalobce.

Podle Nejvyššího soudu³⁷ má nicméně odstranění závadného stavu směřovat především k obnovení původního (předešlého) stavu. Pokud přitom navrhovatel v minulosti nebyl držitelem doménového jména, nemůže být závadný stav odstraněn uložení povinnosti převést doménové jméno či jeho registraci na navrhovatele, neboť tím nedochází k obnovení původního stavu, ale ke konstitutivnímu vytvoření vztahu nového.

Právo k doméně není dle Nejvyššího soudu vlastnickým právem, neboť nejde o věc v právním smyslu, ale jde o smluvně získané právo soukromoprávní povahy. Vztah mezi navrhovatelem a mezi držitelem této domény, jež si právě tuto doménu zaregistroval a užívá ji, čímž zasahuje do práv navrhovatele, je vztahem relativním. Uplatněný odstraňovací nárok nemůže vést k uložení povinnosti převést doménu, neboť doména žádné absolutní (výlučné) právo svému nositeli nezakládá. Rozhodnutí o změně držitele domény je dle Nejvyššího soudu rozhodnutím konstitutivním a může být vydáno pouze v případech, kdy zákon soudy výslovně přiznává oprávnění založit právní poměr (práva a povinnosti) mezi stranami. Pokud by v daném případě měl soud určit, komu má náležet právo k doméně (zda navrhovateli, nebo držiteli), musel by navrhovatel u soudu uplatnit žalobu na určení podle ustanovení § 80 písm. c) o. s. ř., podle něhož žalobou lze uplatnit, aby bylo rozhodnuto zejména o určení, zda tu právní vztah nebo právo je, či není, je-li na tom naléhavý právní zájem.

Právní praxe dosud k tomuto rozhodnutí nezaujala jednoznačný postoj, neboť Nejvyšší soud pominul skutečnost, že v České republice jsou na základě analogie pro rozhodování o doménách CZ použitelná i Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 733/2002 ze dne 22. dubna 2002 o zavádění domény nejvyšší úrovně .eu a Nařízení Komise (ES) č. 874/2004 ze dne 28. dubna 2004, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu a zásady, jimiž se řídí registrace, když se jedná o přímo aplikovatelné součásti sekundárního práva Evropské unie, které je prostřednictvím čl. 10 Ústavy součástí právního řádu České republiky. Skutečnost, že uvedená nařízení se týkají domény EU, a nikoliv CZ, pak dle některých názorů nemůže znamenat nemožnost uložit povinnost převodu doménového jména na navrhovatele, jestliže dle těchto nařízení lze doménu „odebrat a převést na stěžovatele, pokud ten o doménové jméno zažádá“.³⁸

Povinnost zrušit registraci doménového jména

Povinnost zrušit registraci doménového jména je ukládána jako tzv. reparační povinnost, tedy povinnost odstranit závadný stav. Zásah do práva na pokojné užívání majetku může být ospravedlněn, když se prokáže, že byl proveden v obecném zájmu a za podmínek, které stanoví zákon. Kromě toho každé zasahování musí splňovat i kritérium přiměřenosti, tj. opatření, kterým dochází k zasahování, musí zajistit spravedlivou rovnováhu mezi požadavky obecné-

³⁷ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 4. 2012, č.j. 23 Cdo 3407/2010 (globtour.cz)

³⁸ např. Rozhodnutí Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky ze dne 6. 12. 2013, č. 00060 (<https://domeny.soud.cz/html/cz/adr/decisions/00060.pdf>)

ho zájmu společnosti a požadavky ochrany základních práv jednotlivce, přičemž požadovaná rovnováha nebude dána, pokud dotčená osoba nese zvláštní a nadměrné břemeno. Tímto zvláštním a nadměrným břemenem pak není uložení povinnosti zdržet se užívání a nakládání s doménovým jménem za situace, kdy jeho užíváním docházelo k zásahu do práv žalobce.³⁹

Pro žalobce nicméně neznamená uložení takové povinnosti držiteli doménového jména ochranu před dalším zasahováním do jeho práv, neboť prosté zrušení registrace doménového jména znamená pouze to, že doménové jméno bude uvolněno k další registraci libovolnou třetí osobou. Pokud by doménové jméno po jeho zrušení zaregistroval opět původní držitel, mohlo by se z jeho strany jednat o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí.

Domůže-li se proto žalobce zrušení registrace doménového jména, může se stát, že doménové jméno zaregistruje třetí osoba a žalobce bude nucen podstoupit nové řízení, ve kterém se bude domáhat uložení povinnosti zrušit registraci doménového jména po tomto novém držiteli, neboť rozhodnutí, na jehož základě bylo doménové jméno zrušeno, nelze automaticky aplikovat na jakékoliv jiné osoby, které by práva žalobce rušily stejným způsobem, byť by se jednalo o způsob identický.

Žalobce by se proto musel ochrany svých práv domáhat stále znovu a znovu, a to do doby, než by se podařilo jemu samému doménové jméno zaregistrovat, případně než by dosáhl zařazení doménového jména na seznam doménových jmen, která nelze v doméně CZ zaregistrovat. Žaloba na uložení takové povinnosti, spojené s povinností takový seznam vytvořit, neboť ten v České republice neexistuje, by pak musela směřovat nikoliv vůči konkrétnímu držiteli doménového jména, ale přímo vůči správci domény CZ. Je nicméně otázka, zda by taková žaloba směřující vůči soukromému subjektu mohla být úspěšnou.

Vzory formulací žalobního návrhu

- *Žalovaný je povinen zdržet se užívání doménového jména domena.cz.*
- *Žalovaný je povinen zrušit registraci doménového jména domena.cz.*

Z těchto důvodů proto pro doménová jména v doméně nejvyšší úrovně CZ platí, že je-li uloženo zrušení registrace doménového jména, správce domény CZ neumožní po dobu 1 měsíce opětovnou registraci téhož doménového jména jiné osobě než tomu, kdo se zrušení registrace vůči původnímu držiteli domáhal, či jeho právnímu nástupci.

Mimosoudní (alternativní) řešení doménových sporů

Mimosoudní (alternativní) řešení sporů (označované též jako Alternative Dispute Resolution – ADR) je metoda řešení sporů, která nespolesá na obecné (státní) soudy a na pravidla, která pro rozhodování sporů stanoví státní moc.

Mimosoudní řešení sporů je realizováno ve sporech o domény registrované v tzv. generických doménách nejvyšší úrovně (těmi jsou např. domény COM, ORG, NET apod.), když řízení

³⁹ Usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 6. 3. 2014, sp.zn. III. ÚS 2912/12 (globtour.cz)

o těchto sporech probíhá na základě tzv. Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy (UDRP), dokumentu vydaného organizací ICANN, který je součástí každé smlouvy o registraci doménového jména v generické doméně nejvyšší úrovně.

Mimosoudní řešení sporů je realizováno i ve sporech o domény registrované v některých národních doménách nejvyšší úrovně a probíhá rovněž na základě Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy (např. FR) nebo na základě jiných zvláštních pravidel přijatých správcem národní domény (např. UK).

Mimosoudní řešení sporů je realizováno i ve sporech o domény registrované v doméně nejvyšší úrovně EU. V tomto případě je mimosoudní řešení sporů realizováno na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 733/2002 ze dne 22. 4. 2002 o zavádění domény nejvyšší úrovně .eu, resp. Nařízení Komise (ES) č. 874/2004 ze dne 28. 4. 2004, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu a zásady, jimiž se řídí registrace.

Mimosoudní řešení sporů je konečně dostupné i pro spory o domény registrované v doméně nejvyšší úrovně CZ, a to na základě pravidel stanovených správcem domény CZ.

Vztah alternativního řešení doménových sporů k řešení sporů obecnými (státními) soudy

Alternativní řešení doménových sporů představuje „alternativu“ k obecným (státním) soudům a řešení před těmito obecnými (státními) soudy jím není nahrazováno. V pravidlech alternativního řešení sporů platných pro doménu CZ je tak např. výslovně uvedeno, že alternativní řešení doménového sporu není překážkou bránící kterékoliv ze stran obrátit se s příslušným návrhem týkajícím se doménového jména na příslušný obecný soud, a to kdykoliv před zahájením, v průběhu či po skončení takového řešení sporu.

Rozhodnutí vydané v alternativním řešení doménového sporu také neznamená, že by o stejném sporu nebylo možno vést soudní řízení (rozhodnutí tak nepředstavuje překážku věci rozhodnuté – res iudicata), stejně jako samotné zahájení alternativního řešení doménového sporu neznamená, že by současně nemohlo běžet soudní řízení (zahájení alternativního řešení sporu tak nepředstavuje překážku věci zahájené – litispendence).

Výrok rozhodnutí v mimosoudním (alternativním) řešení doménových sporů

Výsledkem mimosoudního řešení doménových sporů je pouze rozhodnutí o zrušení registrace domény, o převodu doménového jména (či jeho registrace) na navrhovatele nebo zamítnutí návrhu. Vzhledem k tomu, že alternativní řešení sporů o doménová jména není rozhodováním obecných (státních) soudů ani rozhodováním v rámci rozhodčího řízení (jemuž státy přiznávají stejné účinky jako rozhodnutím obecných soudů), nelze v jeho rámci uložit povinnost k náhradě škody ani povinnost k úhradě nákladů řízení.

Tím nicméně není vyloučeno, aby se strany v návaznosti na výsledek alternativního řešení doménového sporu domáhaly u obecných soudů dalších nároků, a to např. nároku na náhradu újmy způsobené neoprávněnou registrací či nároku na náhradu nákladů, které byly nuceny

vynaložit na alternativní řešení sporu ve formě zaplaceného poplatku nebo nákladů na právní zastoupení.

Zvláštní podmínky platí pro výrok rozhodnutí v alternativním řešení sporů o EU domény. Doménu v doméně nejvyšší úrovně EU může zaregistrovat pouze osoba, která má na území EU bydliště, sídlo, správní ústředí nebo hlavní provozovnu⁴⁰. V alternativním řešení sporů o EU domény takové omezení neplatí, ochrany svých práv se proto mohou domáhat i osoby, které nejsou v EU usazeny, nemůže jim však být přiznáno právo na převod doménového jména, ale nanejvýše zrušení jeho registrace.

Okruh účastníků řízení

Navrhovatelem v případě alternativního řešení sporů je podobně jako v řízení před obecnými soudy osoba, která se cítí být v důsledku registrace doménového jména nebo jeho užívání dotčena na svých právech, případně více těchto osob společně.

Dalším účastníkem řízení je pak vždy pouze držitel sporného doménového jména. Účastníkem alternativního řešení doménového sporu tak nemůže být registrátor ani správce domény nejvyšší úrovně.

Alternativní řešení sporů o generické domény

Alternativní řešení sporů o generické domény probíhá na základě tzv. Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy (UDRP), dokumentu vydaného organizací ICANN – Internet Corporation for Assigned Names and Numbers, který je součástí každé smlouvy o registraci doménového jména v generické doméně nejvyšší úrovně.

Spory o generické domény dle UDRP lze řešit v případě, že jsou současně splněny všechny následující podmínky:

1. Doménové jméno je identické nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, k níž má navrhovatel práva.
2. Držitel doménového jména nemá ve vztahu k doménovému jménu žádná práva.
3. Doménové jméno bylo zaregistrováno nebo je užíváno ve zlém víře.

UDRP tak umožňuje řešit spory vyplývající pouze z několika málo typů kolizí doménových jmen, když povoluje pouze posuzování kolize s ochrannými známkami. Dále (na rozdíl od pravidel platných pro spory o EU domény) vyžaduje, aby držitel doménového jména neměl k doménovému jménu, resp. k označení, kterým je doménové jméno tvořeno, žádná práva a současně aby doménové jméno bylo registrováno nebo užíváno ve zlém víře.

UDRP přitom stanoví příklady, kdy mohou být podmínky č. 2 a 3, jak jsou uvedeny shora, považovány za splněné, výčet však není vyčerpávající.

Práva k doménovému jménu (podmínka č. 2) mohou být dle UDRP prokázána tehdy, jestliže:

⁴⁰ Článek 4 odst. 2 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 733/2002 ze dne 22. dubna 2002 o zavádění domény nejvyšší úrovně .eu

- a. před tím, než bylo držiteli sporného doménového jména oznámeno zahájení sporu, tento držitel sporné doménové jméno nebo označení, které spornému doménovému jménu odpovídá, použil nebo učinil přípravu k jeho použití, a to v souvislosti s nabídkou zboží nebo služeb,
- b. držitel sporného doménového jména je pod doménovým jménem obecně znám, a to i v případě, že nemá ochrannou známku,
- c. držitel sporného doménového jména toto doménové jméno legitimně užívá nekomerčním nebo férovým způsobem bez úmyslu získat obchodní prospěch z toho, že zavádějícím způsobem přeměruje spotřebitele na své internetové stránky, nebo z toho, že bude poškozovat ochrannou známku.

Zlá víra při registraci nebo užívání doménového jména (podmínka č. 3) může být dle UDRP prokázána tehdy, jestliže:

- a. budou prokázány okolnosti nasvědčující tomu, že držitel sporného doménového jména toto doménové jméno zaregistroval nebo získal především za účelem prodeje, pronájmu nebo jiného převodu na navrhovatele, který je vlastníkem ochranné známky, nebo na osobu, která je vůči navrhovateli v postavení soutěžitele, a to za cenu, která přesahuje doložené hotové výdaje přímo spojené s doménovým jménem,
- b. sporné doménové jméno bylo zaregistrováno s cílem zabránit tomu, aby vlastníkovu ochranné známky mohl promítnout tuto známku do doménového jména, a to za předpokladu, že lze prokázat tento typ chování držitele doménového jména,
- c. sporné doménové jméno bylo zaregistrováno především za účelem narušení obchodních aktivit osoby, která je v postavení soutěžitele vůči držiteli sporného doménového jména,
- d. držitel sporného doménového jména se jeho užíváním úmyslně pokouší za účelem obchodního prospěchu přilákat uživatele Internetu na svou vlastní webovou stránku nebo jinou on-line lokalitu, a to vytvořením takové pravděpodobnosti záměny se známkou náležející navrhovateli, která bude založena na zdroji, sponzorství, spojení nebo schválení webové stránky nebo on-line lokality držitele sporného doménového jména nebo produktů či služeb dostupných na webové stránce nebo on-line lokalitě držitele sporného doménového jména.

Alternativní řešení sporů o EU domény

Alternativní řešení sporů ve sporech o domény registrované v doméně nejvyšší úrovně .EU je realizováno na základě Nařízení Komise (ES) č. 874/2004 ze dne 28. 4. 2004, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu a zásady, jimiž se řídí registrace. Toto řízení je často nazýváno jako ADR.eu.

Spory o domény EU dle ADR.eu lze řešit, pokud je splněna podmínka č. 1 a současně alespoň jedna z podmínek č. 2 nebo č. 3:

1. sporné doménové jméno je totožné se jménem nebo zavádějícím způsobem podobné jménu, pro které existuje takové právo uznané nebo stanovené vnitrostátním právem

nebo právem Společenství, přičemž za taková práva se považují registrované vnitrostátní ochranné známky a ochranné známky Společenství, zeměpisná označení nebo označení původu a v případě, že jsou chráněny vnitrostátním právem členského státu i neregistrované ochranné známky, obchodní jména, označení podniků, jména společností, rodinná jména a názvy chráněných literárních a uměleckých děl,

2. držitel sporné doménové jméno zaregistroval, aniž by měl na toto jméno právo nebo oprávněný zájem,
3. sporné doménové jméno bylo zaregistrováno nebo užíváno nikoli v dobré víře.

V alternativním řešení sporů o EU domény tak lze řešit širší okruh kolizí doménových jmen než v řízení podle UDRP, neboť ochrana může být ve sporech o EU domény uplatněna, nejen pokud jde o ochranné známky, ale i pokud jde o zeměpisná označení, označení původu, neregistrované, tj. nezapsané, ochranné známky, obchodní názvy či firmy apod.

K úspěchu v alternativním řešení sporů o EU domény přitom na rozdíl od UDRP postačí pouze splnění jedné z podmínek, které stanoví, že doménové jméno musí být zaregistrováno bez existence práv ke jménu, které tvoří obsah doménového jména, a že doménové jméno musí být zaregistrováno či užíváno ve zlé víře. Stejně jako v případě UDRP jsou i v případě alternativního řešení sporů o EU domény stanoveny příklady splnění podmínek č. 2 a 3 uvedených shora.

Oprávněný zájem (podmínka č. 2) může být prokázán, pokud:

- a. před jakýmkoli oznámením postupu mimosoudního řešení sporu držitel sporného doménového jména použil toto doménové jméno nebo jméno mu odpovídající v souvislosti s nabídkou zboží nebo služeb nebo se k tomu prokazatelně připravoval;
- b. je držitel sporného doménového jména obecně pod tímto doménovým jménem znám, a to i za neexistence práva uznaného nebo stanoveného vnitrostátním právem nebo právem Společenství;
- c. držitel sporného doménového jména toto doménové jméno oprávněně a neobchodně nebo korektně využívá, aniž by měl v úmyslu klamat spotřebitele nebo poškodit pověst jména, pro které existuje právo uznané nebo stanovené vnitrostátním právem nebo právem Společenství.

Nedostatek dobré víry (podmínka č. 3) může být prokázán, pokud:

- a. okolnosti ukazují, že sporné doménové jméno bylo zaregistrováno nebo získáno zejména pro účely prodeje, pronájmu nebo jiného převodu doménového jména držiteli jména, pro které existuje právo uznané nebo stanovené vnitrostátním právem nebo právem Společenství, nebo veřejnému subjektu;
- b. bylo sporné doménové jméno zaregistrováno s cílem zabránit držiteli takového jména, pro které existuje právo uznané nebo stanovené vnitrostátním právem nebo právem Společenství, nebo veřejnému subjektu vyjádřit toto jméno v odpovídajícím doménovém jménu, pokud

- lze prokázat tento typ chování žadatele o registraci, nebo
 - sporné doménové jméno nebylo použito patřičným způsobem nejméně po dobu dvou let ode dne registrace, nebo
 - v době zahájení postupu mimosoudního řešení sporu držitel doménového jména, pro které existuje právo uznané nebo stanovené vnitrostátním právem nebo právem Společenství, nebo držitel doménového jména veřejného subjektu vyjádřil svůj úmysl použít doménové jméno patřičným způsobem, ale během šesti měsíců po dni zahájení postupu mimosoudního řešení sporu tak neučinil;
- c.** bylo doménové jméno zaregistrováno zejména za účelem narušení profesionální činnosti soutěžitele; nebo
- d.** bylo doménové jméno úmyslně použito s cílem přilákat uživatele Internetu pro obchodní zisk na internetovou stránku nebo na jinou on-line lokalitu držitele doménového jména vytvořením pravděpodobnosti záměny se jménem, pro které existuje právo uznané nebo stanovené vnitrostátním právem nebo právem Společenství, nebo se jménem veřejného subjektu, přičemž tato pravděpodobnost vyvstává, pokud jde o zdroj, sponzorování, spojení nebo schválení internetové stránky nebo on-line lokality, nebo produkt či služby na internetové stránce nebo lokalitě držitele doménového jména; nebo
- e.** je registrované doménové jméno osobním jménem, u něž neexistuje prokazatelná vazba mezi držitelem doménového jména a registrovaným doménovým jménem.

Alternativní řešení sporů o CZ domény

V České republice je řízení o sporech o domény registrované v národní doméně nejvyšší úrovně .CZ realizováno cestou soudního řízení před obecnými soudy.

V letech 2004 až 2014 bylo možné řešit doménový spor i prostřednictvím rozhodčího řízení, a to před stálým Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky v Praze. Způsob, jakým byla sjednána rozhodčí smlouva mezi držitelem doménového jména a osobou, která se proti držiteli domáhala ochrany svých práv, nicméně nebyl dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR⁴¹ v souladu s právními předpisy, a řešení sporů tímto způsobem bylo proto ukončeno.

Od roku 2015 lze doménové spory v České republice řešit v rámci alternativního řešení sporů, které vychází z principů platných pro řízení dle UDRP a ADR.eu. Spor o doménu CZ lze v alternativním řešení sporů řešit v případech, že je splněna podmínka č. 1 a současně alespoň jedna z podmínek č. 2 a č. 3.

- 1.** Sporné doménové jméno je shodné nebo zaměnitelné s chráněným označením, k němuž má práva navrhovatel, přičemž za chráněné označení je považována zejména zapsaná ochranná známka, označení původu, zeměpisné označení, název chráněné odrůdy rostlin, nezapsané označení, obchodní firma, název, včetně názvu veřejnoprávních korporací, států či mezinárodních organizací, označení obchodního závodu či provozovny, jméno či

⁴¹ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 12. 2013, sp.zn. 23 Cdo 3895/2011 (suzuki.cz)